

Аннадары Токара

КРАТЪК

НАРЪЧНИК

НА

СЪНУВАЩИЯ

**АМИДАРУ ТОХАРА
КРАТЬК НАРЪЧНИК НА
СЪНУВАЩИЯ**

chitanka.info

Здравей и добре дошъл в моя свят! Това, което ти предстои, е едно пътуване из дълбините на съзнанието и сънищата. Ще преминем през няколко изпитания, ще се сражаваме със себе си, ще черпим познание от същностите, ще научим нещо за контрола на подсъзнателно ниво и ще се изгубим в лабиринт.

Много хора са се докоснали до сърцевината на по-висшето ниво на осъзнаване. Някои от тях са отнесли тайните в гроба, докато други са решили да ги споделят. Аз съм от „другите“ и смятам, че животът е поле за изява, а съзнанието е границата му. Понякога игнорираме знаците, погълнати от самозаблуда, но това ли е истинската ни природа? Няма обикновени хора. Всеки един от нас носи дар в себе си, дар, който търпеливо чака да бъде отприщен и да покаже на какво наистина сме способни.

И нека пътешествието започне сега...

*Благодаря на всички, които ми помогнаха
и ме подкрепиха в написването на първата ми книга!
Надявам се членето да ви бъде приятно!*

ПРОЛОГ

Един дъждовен следобед на 6 август 2010 година имах среща с мой приятел в центъра до пощата срещу Цар-Симеоновата градина. Щяхме да се видим, да обсъдим изминалата седмица и евентуално да направим план за събирането на компанията през уикенда. И двамата сме от Пловдив — втория по големина град в България, спокоен, красив, древен, с немалко на брой забележителности. Но достатъчно за прекрасния ни град... Петър закъсняваше, докато го чаках, се наслаждавах на „Били Талънт“ и песента им „Ръждясал от дъжда“, която звучеше в слушалките на плейъра ми и пасваше идеално на картината пред мен. Извадих късмет, завала малко след като бях пристигнал. Приятелят ми се появи след пет минути, крачеше бързо и изглеждаше доста подгизнал, вероятно дъждът го беше изненадал по пътя.

— Здравей! Хубаво време, а? — каза той и се усмихна.

— Да, само за плуване! — отговорих аз и двамата се засмяхме гласно.

Отправихме се към „Пожарната“. Една от популярните кръчми покрай центъра и обичайно място за сбирките ни. Валеше доста силно и пътят беше осенен с локви, от пороя се чуваше барабанене по плочките, което заглушаваше всичко около нас. Стигнахме до входната врата, разроших косата си да я изтръскам от капките и влязох. Миризмата на пържени картофи и цигарен дим ме удари в носа, което ме накара да си помисля: „Поне е сухо и топло!“. Пешо тъкмо влезе след мен и каза:

— Хайде да седнем долу, по-малко дим ще има.

Аз се усмихнах в знак на съгласие и слязохме по стълбите. Настанихме се и поръчахме по бира на симпатичната сервитьорка.

— Това ли ще е всичко? — попита тя.

— Да, засега ще е това — отговорих аз. Момичето се усмихна и тръгна нагоре по стълбите. Погледнах Пешо и го заговорих:

— Е-е-е... какво ще правим този петък?

— Ами едно момиче, колежка на Виктор, го запознала с едно друго момиче, а пък тя имала желание да се запознае с нови хора и-и-и... Този петък ще излезем за по питие!

— Супер! Това е чудесно! Имаме нужда от свежа кръв в състава, пък и знае ли човек — девойката може да си хареса някого. С един куршум — два заека!

— Ха-ха-ха, точно така! — подкрепи ме той.

— Името на приятелката ѝ е Христина. С нея се запознах преди седмица, струва ми се добро момиче — допълни, след което бръкна в джоба на якето си и изкара една кутия „Victory“, поднесе цигара към устата си и започна да търси запалката.

— Ето ви бирата! — чухме гласа на сервитърката, която остави пред всеки по бутилка.

— Благодаря! — отвърнахме ние.

— Извинявай, но случайно да имаш запалка? — попита Пешо с лека усмивка.

— Да, заповядайте — отвърна момичето.

Той запали цигарата доволен и си дръпна с удоволствие. Подаде запалката обратно, тя я взе и се отправи към новодошлата двойка, която се беше настанила на масата срещу нас.

— Идеално, щом те познава, ще може да се отпусне по-добре в компанията. А впрочем мислех, че с Митака щяхте да ги отказвате... — закачих го аз.

— Ще ги откажем, сериозно, има време, но след 10-ия — 15-ия път. Нали знаеш, че първите пъти не се броят! — Засмяхме се шумно и вдигнахме чашите за наздравица. Така си приказвахме известно време за забавни случки, за работа, за бъдещи идеи и много други неща.

* * *

Седмицата отлетя и петък дойде бързо. Срещата беше в „Старото време“ в осем вечерта и с Пешо тъкмо пристигнахме. Името на ресторанта подсказваше в каква обстановка ще се намираме — стените му бяха украсени с български носии, а из градината имаше гърнета и черешови топчета, все едно гледахме през прозорец в миналото. Персоналът също изглеждаше подобаващо, което правеше

атмосферата завършена. След като влязохме и се огледахме за маса, забелязахме Костадин, който беше подранил и вече беше седнал. Запътихме се към него.

— Здрави, Коце! Как си, човече? — попитах аз.

— Добре съм, като ударен самолет! — стана и стисна ръцете на двама ни, докато ние се смеехме на шегата му.

— Още кого чакаме, момчета? — попита и погледна въпросително.

— Амии... Викс (така му викахме — съкратено от „Виктор“), Ванчето и още едно момиче — отвърна му Пешо. Не след дълго се събрахме всички.

Ето и кратко описание на присъстващите.

Костадин — среден на ръст, слаб, с леко къдрава коса и огромен интерес към автомобилите. Те бяха неговата страсть, след приятелката му, разбира се.

Виктор — среден на ръст, с кестенява коса, той обичаше историята във всичките й възможни форми и милееше за родината си, бе патриот по душа и сърце.

Вания — ниско, чаровно, чернокосо девойче със сини очи. Гореща почитателка на стила транс в музиката и най-вече на диджей Тiesto (любимия й изпълнител).

Пешо — среден ръст, светла коса, възслаб, отдален на страстта си към музиката, това да е диджей и изпълнител на народни танци. Ивайло — добре сложен, със светла коса, занимаващ се с капоейра (бразилско бойно изкуство), със страсть към четенето на книги и решаването на загадки, обича мистерии и тем подобни.

Както сами сте се убедили — една напълно нормална компания от младежи, които предимно се вълнуват от това къде ще ходят на бар, как ще се забавляват или какво приключение ще си организират през уикенда. И тъкмо обсъждахме поредното отиване на къмпинг с палатки, когато до масата се приближи едно момиче и каза:

— Добър вечер на всички! — Погледна към Пешо и продължи с усмивка: — Здравей, Пеше! — каза му тя и след това се обърна към всички. — Приятно ми е да се запознаем, името ми е Христина.

— Здрави, здрави! — отвърна той.

Насочихме вниманието си към нея, изправихме се, представихме се един по един, като подавахме ръка за поздрав в знак на уважение. Тя

беше висока, стройна и лъчезарна — поне толкова узнахме от първото впечатление. Не можех да разбера в момента какво беше това усещане, което изпитах, когато я видях, но ми подсказваше, че в тази девойка има нещо необикновено. Вечерта продължи с приказки, в опознаване и смешни истории. Хриси допадна на всички — държеше се мило и свободно, все едно вече беше част от компанията ни.

* * *

След няколко излизания с Христина си допаднахме и постепенно станахме двойка. Всичко вървеше чудесно и тя продължаваше да си изглежда все така нормална, но онова чувство не ми даваше мира (като досаден сърбеж на място, което не можеш да достигнеш). Една вечер отидохме в „Найлона“ — едно от най-старовремски изглеждащи заведения в града ни, повечето хора го знаеха като „Дупката“ (зашто си и приличаше на такава) — столове, маси, картини, интериор от 60-те години на миналия век, тихо местенце с класическа рок музика. Взехме си по бира и седнахме на отдалечена от бара маса. Приказвахме си известно време, докато изведнъж тя не ме изненада с едно свое изказване:

— Ти не си като другите от компанията, различен си — каза тя с чаровна усмивка.

— Какво точно имаш предвид?

— Ами предразположен си да отвориш третото си око.

— Хмм... Защо мислиш така? (Бях чувал за третото око и от любопитство бях чел някои неща — то би трябвало да е ключът към отварянето на съзнанието, но нямаше как да предположа, че точно момиче би ми заговорило за подобно нещо.)

— Така ми казаха — отвърна тя.

— Кой ти каза? — почудих се аз. А Хрис отново ми се усмихна и добави: — Човек с отворено съзнание може да установява връзки със същества, които не са от нашето измерение.

Чувайки тези думи, се оцъклих объркан.

— Искаш да кажеш, че в момента говориш с такова същество?!

— Да! — кимна ми утвърдително.

За миг потънах в размисъл. „Това е невероятно! — мислех си аз.
— Нима имам късмета да познавам такъв човек?“ И изведнъж се върнах в миналото и си спомних нещо забравено, потънало дълбоко в спомените ми, от което ме побиваха тръпки. Бях на десет и ставах да отида до тоалетната посрещ нощ. Родителите ми спяха в съседната стая, но така и не разбрах какво ми се случи. След като приключих, се отправих обратно към стаята си, спрях точно в преддверието на хола, защото забелязах сянка на терасата. Вцепених се и останах на място, цялото ми тяло трепереше от ужас. Не знаех какво виждам, но определено силуетът ми изкарваше ангелите. Стана много по-лошо, когато едната му ръка се протегна към дръжката на вратата. „То се опитва да влезе!“ — изтръпнах при тази мисъл — та аз бях само едно дете без идея какво вижда и какво става, камо ли какво да прави. Все пак някак си намерих сили да преглътна страхът си, след което затворих очи и започнах да си повтарям наум: „Махни се! Отиди си! Махни се! Не ме е СТРАХ!“. Изглежда, съм загубил представа за времето, защото след около пет минути отворих очи и сянката беше изчезнала. Тази случка беше запечатана в паметта ми в секция „Не си спомняй“, но като чух тези думи от нейната уста, сякаш всичко отново оживя.

— Викам им „ момчетата“ — учтиво ме изкара от транса тя.

— Приличат ли на хора?

— И да, и не, те са по-скоро светлина — подобно на енергия, която можеш да видиш.

— А защо ги наричаш така? Можеш ли да ги усетиш тук при нас?

— Да. Някой път ги виждам, някой път ги чувам. Сега са тук с нас. Така разговорът ни продължи дълго, тя беше събудила любопитството ми и въпросите, които не спирах да задавам, се лееха като порой. Изглежда, се оказах прав за Христина — беше забележително момиче. Имах чувството, че я познавам от много дълго време; спокойствието, което ме обземаше покрай нея, беше опияняващо. Радвах се. Да срећнеш човек, с когото открито можеш да си приказваш за такъв тип неща, в днешното ни общество си бе направо златна находка. От този разговор започна моето пробуждане, макар и да не го знаех още; името й, както и тя самата символизираха надеждата за мен и това убеждение — че хората наистина сме нещо повече, че ни заобикалят неща, които не разбираме, и че един ден

можем да бъдем свободни в един по-добър, по-светъл и по-осъзнат свят.

* * *

Жivotът ми се промени. Начинът ми на мислене — също. Тя успя да събуди у мен жаждата за знание и стремежа за разбиране: кое какво е, как работи връзката, какво е усещането? Въпросите ми към нея не секваха, понякога получавах отговори на някои от тях, друг път вместо с отговор си тръгвах с още въпроси. Знаете как сме ние, хората, винагиискаме всичко да си има логическо обяснение и търсим ли, търсим нишката на истината. Сигурно и вие сте имали подобно чувство — че всеки един човек, когото срещнем в живота си, ни научава на нещо, независимо дали неговата намеса ще е с добро, или с лошо. Създаваме си стереотипи, чрез които правим класификация на хората около нас. Но един ден се появява човек, който не принадлежи към нито една от графите, изпъква сред останалите, поражда у нас силни емоции, оставя ни белег и се загнездва в душата ни. В началото си мислех, че може би й вярвах заради чувствата, който изпитваш към нея, но постепенно се убедих, че те нямаха нищо общо. Трепетът, който ме обземаше всеки път, когато заговорехме по темата, ми подсказваше, че имах влечението към свръхестественото, въпреки че нямах обяснение защо. Желанието ме подчиняваше изцяло, сякаш в този момент скрита част вътре в мен изплуваше на повърхността за една малка разходка на открито. Бях пленен и колкото и малко възможно и нереално да ми се струваше, взех решението, че ще вървя по този път. Там, където има воля, има и начин!

С Хрис се разделихме и всеки пое в своята посока. Сега сме добри приятели, но искрата, която тя запали у мен, продължава да гори силно. „Всеки е добър в нещо! Трябва просто да намериш своето призвание, тогава ще успееш да отключиш скрития си потенциал.“ Следвайки съвета й... последвалите няколко години от живота си посветих на изучаването на съня и различните му въздействия върху съзнанието. Също така ОВЕ (out of body experience), или астрално пътуване — твърденията, че съзнанието може да напусне тялото и да премине в други измерения и в други нива на вибрация. Има огромно

количество материали, натрупани по тази тема, затова няма да изпадам в подробности. Знанието ни за света и Вселената все още е доста ограничено и как няма да е, като всичко е изградено на базата на нашите възприятия, или казано по друг начин — ние описваме това, което наблюдаваме, и по този начин представяме нещата единствено и само от своята гледна точка. А какво знаем всъщност? За какво се бори всеки от нас? А дали си струва? И какво точно значи живот? Знаем това, което научаваме сами и другите ни помагат да научим чрез тях.

Борим се единствено да чувстваме (щастие, любов и удовлетворение от себе си). Всичко си струва, ако човек го прави с желание и наистина, независимо от обществото и ценностната ни система. А живот — това е терминът, определящ средата, в която израстваме, и средата, в която прекарваме времето преди смъртта си. Точно тези въпроси — преживяването им и начинът, по който ги осъзнаваме, ни дефинират като хора. Оформят характера ни като личности и предоставят безброй избори, чрез които да се усъвършенстваме. Самата възможност, че може да има нещо повече от това, което възприемат петте ни сетива за реалността около нас, винаги е интригувала хората през вековете. Точно незнанието и желанието ми да науча повече бяха вдъхновението и началото на тази книга. Основната ми идея, драги читатели, е да събудя у вас нотката на любопитството... а може би и някоя плахо лазеща тръпка по гръбначния ви стълб.

* * *

И така търсенето на моята истина започна. Запознах се с много варианти на практиката за осъществяване на астрално пътуване — прочетох някой и друг блог, материали от книги, редица сайтове, гледах един-два филма и вече се чувствах достатъчно компетентен за действие (естествено, не бях). За всеки е индивидуално, не се получава винаги стопроцентово при опитите, защото все пак зависи от нашата концентрация. Използвах метода на Робърт Монро^[1], направи ми впечатление, че масово хората, с които е проведен експериментът, са имали страхове — да не умрат или да не бъдат наранени вследствие на своята проекция. Аз също се страхувах в началото, но постепенно си

обяснявах принципа на последователност на действията и с тренировки превъзмогнах тревогите си. Дали е опасно наистина? Има противоречиви мнения по този въпрос, имал съм странни случаи, но дотук с три години практика съм невредим. Няма да ви разправям какво съм виждал — ще оставя това на вашето въображение. Беше ми най-приятно да чета статиите със заглавия от типа: „Астрално пътуване или да поканим демон в тялото си?“, „Дъщеря ми беше обладана след астрално пътуване“. В крайна сметка всеки сам избира в какво да вярва. Факт поне при мен беше, че чувствах връзка с тялото си, но същевременно не бях в него. Като излезеш, виждаш сребърна нишка, прикачена към теб и тялото, която те води обратно до него, като приключиши („Ако нишката бъде скъсана, съзнанието ти остава в капан и никога не можеш да се върнеш“ — друго интересно заглавие). Възможно ли е съзнанието да съществува отделено от физическото тяло? Според проучванията от ОВЕ се твърди, че е възможно, което ни навежда на мисълта, че съзнанието може да надживее смъртта. Ключовите неща са: спокойствие, равномерно дишане, концентрация и тренировки. Като постигнем нужната релаксация на тялото, изпадаме в подобно на транс състояние. В древни времена хората са смятали, че шаманите владеят способността да прехвърлят душата си в други измерения. Оттам те черпели информация за настоящето, миналото и бъдещето. Предполагало се, че притежавали силата да комуникират или да се свързват със „същности“ и чрез тях да придобиват знания — един вид последните изпълнявали ролята на учители. Веднъж разкрили им истината, те разширявали тяхното съзнание и отваряли пред тях пътя към просветлението.

Ако с концентрация и контрол можем да постигнем астрално пътуване и да проектираме съзнанието си на другия край на галактиката, какво ли представляват сънищата ни? Съвкупността от емоциите през деня, които се манифестират през нощта, или нещо повече? Преди мислех, че това е точно така, но след като имах осъзнат сън, или ясен сън, както още го наричат, гледната ми точка се промени. Съществуват „*lucid dreams*“ — осъзнати сънища, с две думи — сън, в който сънуващият е наясно, че сънува, и има контрол над съня, което му дава възможността да прави каквото му хрумне. Тази област от непонятното отключи доста страни превивания за мен. Един човек със средна продължителност на живота 70 години сънува поне

двадесетина пъти сънища, които прекарва в друго измерение и над които има контрол. Независимо дали е наясно, или няма подготовка — това става подсъзнателно. Забравяте ли често своите сънища? Има начин да ги помните, но ще стигнем и дотам, а сега е време да споделя с вас три истории, или по точно — три съня, „видени“ от моето съзнание; чрез тях постепенно ще ви разкрия и похватите, с които си служа. Сънищата може да са начинът, по който душата ни общува с нас, но може и да са средство, чрез което осъществяваме контакт с други висши светове.

Кое е последното нещо, което помните от своето детство? А какво обичахте да правите като малки? Аз лично обожавах да мечтая. Представях си всичко в 3D, тогава дори разходка в парка можеше да се превърне в приключение. Въображението е най-силното ни оръжие — както на децата, така и на нас, възрастните. Дава ни способността да си създадем различни светове, в които можем да се скрием в моменти на тъга и болка или да споделим с приятели в моменти на радост и забавления. Още от малки разбираме колко е могъщо — въплъщаваме се в рицари, които се бият със свирепи дракони, превръщаме се в летящи супергерои или пък се борим с тролове в магически лабиринти. Точно въображението ни позволява да погледнем по друг начин на реалността. Тъй като съзнанието на децата е по-неограничено, те виждат света по-различно от възрастните, защото в техните представи всичко е естествено и всичко е възможно. Дълбоко в себе си ние продължаваме да бъдем тези деца; въпреки че често се отричаме от това, не трябва да забравяме, че бъдещето е в нашите ръце и настоящото ни възприятие за заобикалящия ни свят може да се промени във всеки един момент. В живота има възходи и падения, както и повратна точка — тя е онзи момент, в който разбираме своето призвание или научаваме нещо, което променя разбиранията ни за реалността. Може да бъде предизвикано от човек, събитие или чувство, но факт е, че мисленето се променя, а с него и самите ние. Като пример — представете си едно малко дете, което неволно разкрива тайната около приличащия на Дядо Коледа татко. Това изменя неговите представи за истината, която „знае“, и го принуждава да поеме по друг път на осъзнаване. Хората сме наистина забележителни същества. Първо имаме тяло, с което разполагаме, както си искали; уникалната структура и перфектния инструмент за

ползване, подчиняващ се на всяка команда от съзнанието без възражения. И естествено, съзнанието — това, което практически ни отличава от останалите земляни на планетата Земя. Да! Всички ние сме земляни, независимо дали сме с по един, два, четири или без крака; с банкова сметка, кредит или без работа, живеем на едно и също място, което наричаме свой дом. Съзнанието ни също така може да бъде ограничено или безгранично; безскрупулно, творящо или любящо, но всичко това зависи единствено от человека, който го притежава и ползва. Ние сме продуктът на хиляди години еволюция, това не ви ли кара да се запитате докъде сме стигнали с нашето развитие? Ще ви кажа отговора: до човечеството, а именно съвкупността от всички отличителни белези за цивилизации и население на земята. Иска ни се да кажем: „Хората сме тук и ще останем“, но дали това наистина е така, никой от нас не знае със сигурност. Светът е странно място, пълно с ограничения и правила. От малки се учим какво можем, какво не можем; кое е редно и нередно; възможно и невъзможно. А понякога ни обземат мисли, последвани от въпроси: Кои сме? Откъде сме? Каква е целта ни? Какво правим със себе си? И още много други. Името ми е Ивайло и ще ви споделя своята история. За мнозина ще е като приказка, но тези, които са се запитвали, знаят, че ние не сме сами. Жivotът на всеки е специален, намерете своето призвание и правете това, което ви кара да се чувствате свободни и живи!

Аз съм един от всички вас и точно оттам започна моят преход към осъзнаването. Първата крачка винаги е най-трудната, но дори да не получите резултат веднага, не бива да се отказвате — винаги ще бъдете верни на себе си и се вслушвайте внимателно в своите желания и чувства, само така ще откриете своя път.

Желая ви приятно четене!

[1] Robert Monroe (30.10.1915 — 17.03.1995) — продуцент на радиопредаване. Става известен с изследванията си върху алтернативните форми на съзнанието. Основател на института „Монро“ и популяризира термина „out of body experience“. Получава световно признание като изследовател на съзнанието, доказал е, че

специфични честоти влияят на нашите възможности, като събуждат бдителността и предизвикват разширени състояния на съзнанието. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

ПРОКЛЯТИЕТО НА ЗВЯРА ОТ ДРУГО ИЗМЕРЕНИЕ

Вече имах зад гърба си над 10 успешни астрални пътувания, когато за първи път попаднах в съзнателен сън. Той беше свързан с нещо, което съм сънувал много пъти като дете, но до момента, в който не го сънувах отново, не помнех абсолютно нищо. Спомените бяха изтривани след събуждане, сякаш вълшебно перо бе заличавало всичко от ума ми. При ставане само след пет минути сме забравили петдесет процента от съня си, а след още десет минути деветдесет на сто от информацията е загубена или по-скоро преместена в подсъзнанието ни. Обикновено като се събудим и сме много сънени, често се чудим: „Станал ли съм, спя ли?“, но с няколко тренировки можем да запазим част от спомените. Например като държим дневник до леглото си и се стараем да си водим записи. Това упражнява съзнанието да запомня повече, а също така е и важна крачка, ако се стремим към осъзнато сънуване.

* * *

Отваряйки очи, първото, което съзрях, бе морето. Тихо и спокойно над него се разстилаше мъгла, придавайки му леко призрачен вид. Този сиво-син хоризонт изглеждаше безкраен. Намирах се на пристан, имаше хора, лодки, докове, а зад тях се виждаха и ниски постройки — най-вероятно къщи. По обстановката ми приличаше на малък град, разположен върху остров на сред океана. Обърнах се на изток и зад мен в далечината се разкри гледката на гъста висока гора, през нея се забелязваше криволичещ каменист път. Раздипляше се по хълма и се катереше нагоре, стигайки до мистериозно имеение на върха му. Приличаше ми на крепостта на Влад Цепеш^[1] в Трансильвания

(поне в този вид, в който я бях виждал по филмите), известен със своята жестокост и прославен с доста имена от легенди и романи, едно от които бе граф Дракула^[2]. Побиха ме тръпки от видяното, погледнах към часовника на ръката си машинично, сякаш да се разсея от чувството, и с изненада установих, че виждам цифрите размазано. Това може би значеше едно... аз сънувах! След като се убедих, че ми е трудно да различа часа, си спомних за един от похватите, чрез който разбираме, че сънуваме. (Числата и думите са трудно различими, когато сънуваме, защото аналитичната част на мозъка ни не е активна, но има случаи, когато ясно виждаме всичко — това зависи главно от фазата на съня, в която сме: бавна или бърза — делта или REM, от Rapid Eye Movement. В делта тялото спи най-дълбоко и си почива от напрежението, натрупано през деня. В нея няма да успеем да прочетем нищо, събудените в тази фаза се чувстват изморени и раздразнителни. А REM — в превод „бързо движение на очите“, се характеризира със забележителни физиологични промени: ускорено дишане, повищена мозъчна активност, бързо движение на очите и отпускане на мускулите. В нея спящият сънува.) В момента, в който осъзнах, че сънувам, се развълнувах, а това беше лошо, защото при притока на чисти мисли човек се събужда. Вдишах дълбоко от влажния морски въздух, запазих спокойствие и издишах бавно. Постоях на пристана още малко, докато се овладея напълно — въпреки че все още бях на острова, не се чувствах напълно убеден, че е сън, затова реших да проверя и за думи. Започнах да се оглеждам за никакъв вид надписи или табели. А такива нямаше — дори и с име на улица, очаквах да видя поне на кръчма с нещо като „Черния гарван“, „Ръждивия пирон“ или „Таверна при Джо“, но нямах късмет. Изглежда, беше време да проверя социалните си умения и да се обърна към някой от местните жители. Те приличаха на крепостни селяни от някоя забравена епоха, дрипави, с уморени изстрадали лица, движеха се бавно, без да обелват и дума един на друг. Сигурно и диалектът им щеше да бъде интересен. Като за начало исках да разбера къде се намирам и изведенъж се замислих „Как ли ще общувам с тези хора?“. Щяхме да си приказваме, но дали щяхме да се разбираме? Тогава се сетих за универсалния език. Сигурно някои от вас са усещали колко лесно говорим с близки или приятели, докато сънуваме точно тях; дори не се замисляме как го постигаме, всичко става естествено и автоматично.

На моменти ни се струва, че даже и не мърдаме устни, сякаш го правим мислено. А сега можете ли да си представите следното? Вие сте на извънземен кораб. Пред вас стои същество, приличащо на октопод — сивкаво, слузесто и страшно, а... и си има и пипала! То ви говори, вие не виждате устни, не чувате думи, но някак си го разбирате, може би мислено или пък чрез чувствата си комуникирате. И така, събрах смелост, овладях вълнението си отново и се отправих към стоящия на няколко крачки от мен човек.

— Здравейте! — казах весело, гледайки към рибаря, който тъкмо вземаше мрежата от своята лодка.

Погледна ме отегчено, мигна няколко пъти, но не продума нищо. Беше с дълга коса, брадясало лице и носеше изпокъсана куртка. Хвърли още един бегъл поглед към мен, след което взе мрежата и продължи по пътя си. Опитах се да заговоря една жена с дете и един старец с кош на гърба, но в момента, в който продумвах, те ме поглеждаха сепнато и забързваха крачките си. Местните не бяха особено дружелюбни към чужденците, изглеждаха по-скоро уплашени от мен. Реших да продължа напред към по-горната част на града, можеше пък там да имам късмет. Ходейки по обкованите, скърцащи пътеки на доковете, се оглеждах наляво и надясно. Тъкмо влизах в жилищната част, когато погледнах нагоре към покривите на къщите и останах изумен, защото на един от тях видях малко момиче с дълга черна коса, което стоеше спокойно, вперило погледа си в мен. Спрях и се взрях в нея, но ми беше трудно да забележа каквото и да е друго освен косата ѝ. Наблюдението ми бе прекъснато, когато тя вдигна ръка, посочи ме с пръст и се изпари във въздуха. Това ме озадачи, дали не ми се бе привидяло? Този сън ставаше все по-мистериозен. Човек може да контролира ясните сънища, но на мен ми беше за първи път и дори да бях чел как може да се промени, имах чувството, че тук ставаше нещо повече. Затова реших да не се намесвам в историята, която бе начертана, а просто търпеливо да я проследя до нейния край.

* * *

След, като продължих напред, всявайки паника сред жителите, забелязах, че се смрачаваше, а и огладнявах сериозно. Трябваше да

предприема нещо, ако исках да намеря подслон за през нощта. Вероятно изглеждах като извънземен за тях странник, появил се от нищото, та не беше чудно, че се страхуваха от мен. Нямах пари, чувствах глад — това започваше да ми се струва като съвсем реално преживяване, почти излязох от градчето и стигнах до началото на гората, когато едно дрезгаво гласче ме повика иззад ъгъла на последната къща.

— Хей, момче! Ела насам! — гласът се разнесе от тъмнината. Направих няколко крачки и се обърнах, видях силуета на човек, когото едва различих в мрака, понеже уличното осветление все още не работеше (да, и аз бях изненадан, че има такова). За мое щастие разбирах какво ми говори... олекна ми.

— Добър вечер! Името ми е Ивайло и ще съм ви много благодарен, ако ме подслоните! Моля ви! Вие сте първият човек, който ме забелязва от часове насам! — В този момент лампите светнаха и аз разпознах лицето на стареца с коша на гърба си.

— Ха-ха-ха... не се притеснявай, момче, името ми е Джаспър, приятно ми е. Аз се грижа за новите тук. Като те гледам как си се издокарал с тия странни дрехи, си съвсем прясно пристигнал! Ха-ха-ха...

— Новите? — отвърнах аз.

— Да, ще ти обясня, като стигнем в къщата ми, не бива да замръкваме навън! Хайде, недей се ослушва, следвай ме!

Това си беше подозрително, но и добре дошло — все пак помощта си е помош. Последвах човека. Къщата му беше разположена на стотина метра от последната постройка в града и на около двайсет метра от пътеката към хълма. „Новите — мислех си аз, — това значи ли, че преди мен е имало и други?“

— Извинете, господин Джаспър...

— Не, не, не, какъв ти господин, младежо? Обръщай се към мен само с Джаспър, господа отдавна няма в този забравен от бога град. Ха-ха-ха...

— Разбирам... добре — отвърнах аз с лека усмивка.

Тъкмо приближавахме къщата, когато отвътре се чу лай.

— Сая, спокойно, момиче, татко се прибира — каза старецът. Имаше двор и ограда от дървета около дома му. Представляваше голяма двуетажна сграда, която нямаше нищо общо с тези около

пристана в долната част на града. Това бе къща на заможен човек. Той отвори входната врата, кучето изхвърча навън и започна да лае радостно, подскачайки около стопанина си.

— Ще имаме гости за известно време, момичето ми, искам да се държиши мило — говореше ѝ като на дете.

— Здравей, Сая! — казах аз и протегнах ръка да я погаля, тя я огледа недоверчиво, сбърчи муцунката си, подуши я и се прибра обратно в къщата.

— Ха-ха-ха, малко е срамежлива, не ѝ обръщай внимание. Заповядай, чувствай се като у дома си, може да седнеш до огъня, докато приготвя вечерята. По това време винаги застудява — бодро изрече старецът.

— Благодаря за всичко! По кое време застудява, да не би да наближава зимата?

— Не, не, говоря за времето, когато идвate вие, новите... Погледнах го зачудено, но не отвърнах, влязох във всекидневната, а той се отправи към кухнята. Стаята беше голяма, по стените ѝ имаше окачени трофеи на животни. Вероятно моят домакин бе ловец и ако се съдеше по броя на препарирани глави, доста добре боравеше с оръжията си. Над камината висеше картина — беше прашасала, — а на нея бяха изобразени малко момче, млада жена и млад мъж, който ги беше прегърнал. Намирах прилика между Джаспър и младия мъж, вероятно те бяха семейството му, но така и не го разпитах за това — не ми се струваше уместно да задавам повече въпроси, отколкото трябваше. Тъкмо бях преместил погледа си върху малката старинна урна, която красеше горната част на камината, когато чух стъпки от коридора. Преустанових огледа и седнах на канапето. В стаята се появи Сая, а след нея — и нейният стопанин.

— Заповядай, направих малко чай, да те стопли — каза, подавайки ми чашата.

— Благодаря!

— Яхнията от задушен заек става бавно — допълни той с широка усмивка. — А сега нека поговорим, сигурен съм, че вече едва сдържаш въпросите си! Ха-ха-ха...

Смехът му ми напомняше леко закашляне — понякога и Пешо се смееше така, ако точно си дърпаше от цигарата, а аз го разсмивах в същия момент. Джаспър се отпусна в креслото срещу мен, придърпа

една от кутиите на масичката до него и извади отвътре лула. Взе тютюн от другата, натъпка го добре и запали. Дръпна си лакомо, после издиша, облегна се и продума:

— Хмм... откъде да започнем? Май ще е най-добре да те оставя да питаш на воля.

Погледнах го изпитателно, отпих малко от чая, който беше все още горещ, оставил чашата на масата до мен и започнах:

— Къде се намираме? Какво имахте предвид с „новите“?

— Намираш се на Острова на забравата... да, знам, че не звучи така добре, както Канзас, но това е положението. А колкото до новите, ти си поредният новопристигнал от друг свят. Не питай колко са били преди теб, защото съм стар и паметта ми изневерява вече.

След като ми отговори, ме погледна съчувственно — явно изражението на лицето ми е издавало объркането, което ме беше обзело. Той се усмихна и продължи:

— Мисли за мен като за комитет по посрещане на новодошли! Ха-ха-ха... Тук съм, за да ви упътвам и да ви предоставям информацията, която ми е достъпна.

— Мхм... Добре тогава, защо съм тук?

— Защото си бил избран. От вашия свят има малко осъзнати хора, а на него му трябват точно такива! — Старецът отпи от чая си и се загледа замислено към тавана.

— Него?

— Да, скоро ще те повика, но първо трябва да те тества. Не знам как или с какво го прави, знам само, че всеки път е различно.

— Нека предположа... онова страшно изглеждащо имение на хълма е негова собственост, нали?

— Да! Той си почива там, докато времето не стане подходящо да повика новодошлия при себе си.

Потръпнах — какъв е този сън?! Как е възможно да го чувствам толкова реално — все едно бе различен мой живот. Любопитството у мен надделяваше над страха, всичко бе толкова странно, че цялото ми същество крещеше: „Трябва да разбереш истината за това място!“.

— А ти виждал ли си го? — обърнах се към Джаспър.

— Не, нито един от жителите на острова не го е виждал, но хората говорят, че благодарение на него сме живи и че това място би се разпаднало, ако той изчезне. Живеем си мирно и тихо, без да му се

месим в делата, и в знак на признателност получаваме вечен живот от него. Е, вярно, вече бях дъртак, когато се озовах тук. И безсмъртието по-скоро ми напомня всеки ден колко всъщност са стари костите ми и колко е силна болката в краката през зимния сезон.

— Как се озова тук?

— За нещастие, никой от нас не помни нищо за миналото си. Как или откъде сме дошли, какви сме били преди това — вече единствената ни мисия е да му служим...

Слушах разказа на стареца с огромен интерес и погльзвах всяка негова дума с идеята, че ще ми бъде от полза, когато се изправя срещу мистериозния владетел на хълма.

— О-о-о, забравих за храната! Трябва да е готова, ще отида да пригответя и масата.

С тези думи той излезе от стаята. Останах сам за известно време и това ми позволи да се замисля за моя живот в Пловдив. Сърцето ми се изпълни с носталгия и любов — семейството, приятелите... липсваха ми в този самотен град. Трябаше да съм настроен позитивно, независимо че ние, хората, попиваме по-бързо и по-добре негативните емоции в повечето ситуации, с които се сблъскваме. Това не е задължителнолошо за нас, защото благодарение на тях успяваме да оценим наистина хубавите моменти от пътя си. Въпреки всичко нещата се развиваха добре за мен поне засега, спокойствието ме обземаше и се отпуснах на канапето; вдигнах чашата и изпих последните гълтки от изстиналия вече чай. Сънят е забележителна мистерия! Като монета с две страни — едната кратко лежи в леглото си, докато не заспи, а след това другата обикаля през знайни и незнайни земи, кръстосва измерения, попада в различни светове и в един момент се връща обратно без спомен — отново да си лежи. Страните са хем разделени, хем и едно цяло. Издишах бавно и затворих очи за кратко, после ги отворих и се запътих към кухнята. Умореният пришълец, гостуващ на Острова на забравата, умираше за храна.

* * *

Вечерята беше вкусна, хранехме се мълчаливо — Джаспър изглеждаше потънал в размисли, аз пък бях гладен. Когато тишината, придружена с мляскане, приключи, той ми показа стаята, в която щях да спя. „Просторна, уютна, с голям прозорец и изглед към градината“ — това бяха думите му, въпреки че в тъмнината не се виждаше нищо. Заведе ме до втория етаж, посочи ми една бледосиня врата, пожела ми „Лека нощ“ и се спусна надолу по стълбите толкова бързо, сякаш беше забравил нещо във фурната. Усмихнах се наум и затворих след него. Огледах наоколо, след това си легнах. Умората надделяваше, но не можех да заспя. Взирах се в тавана, а през ума ми препускаха неспокойни мисли: „Какво ли ще стане, ако заспя в съня си? Дали няма да се събудя вкъщи?“. Не знаех отговорите и се лутах във въпросите притеснен, докато постепенно всичко в съзнанието ми се разсея и се унесох в дълбок сън.

На сутринта, като отворих очи, ме обзе лудешка радост — все още бях в къщата на стареца! Как бе възможно? Явно в сън всичко е възможно. Очаквах всичко да е свършило, но останах изненадан и въодушевен, че приключението продължава. Извиках на глас:

„О-о-о, даааа!“, станах, облякох се и хукнах надолу по стълбите. Сая се разлая, като ме чу, а Джаспър се обади:

— Внимавай да не паднеш! Дъските са стари! Ей, направил съм закуска, чакай-й-й...

Чух, профучавайки покрай него. В движение погледнах часовника си и виждайки размазаните цифри, се усмихнах. Погледнах домакина си и му отвърнах:

— Благодаря, но ще хапна после, сега отивам да разгледам града, ще пробвам да поговоря с хората отново!

— Ех! — въздъхна той. — Добре, но внимавай да не направиш някоя глупост! А и жителите ще ти мълчат вероятно... не им е позволено да говорят с вас, новите.

— Добре! Аз ще проверя все пак, до довечера!

На излизане ме обля топла слънчева светлина и пред мен се разкри пленителна гледка. Това място изглеждаше страховито през деня — сияещата вода от отражението на слънцето в нея, летящите птици в небето, полюляващите се от вятъра палмови дървета, будните щъкащи хора по доковете и лодките, плаващи грациозно, невдигащата се мъгла придаваха съвсем друг вид на острова. Все едно се намирах на друго

място — живо, красиво, без тревоги, място, което нямаше нищо общо с вчерашната картина. Наслаждавайки се на пейзажа, стигнах до центъра на града и неволно погледнах нагоре към покрива, на който бях видял малкото дългокосо момиче. В същия момент се вцепених от изненада и страх, защото тя стоеше пак там и ме гледаше! Направих крачка напред и се втренчих в нея, но дори и на светло косата ѝ покриваше лицето толкова обилно, че нищо не се различаваше като черти. Тя вдигна ръката си и вместо да ме посочи отново, този път ми направи знак да я последвам, след което скочи на покрива на съседната къща и продължи да бяга към следващия.

— Чакай-й! — извиках аз, протягайки ръка.

Като видях, че не ми обърна внимание, и се втурнах подире ѝ. Жителите бяха удивително хладнокръвни — дори това, че изкрешях, не ги накара да излязат от вцепенението си. Бях невидим за тях. Тичах след нея — въпреки че бе набрала няколко покрива преднина, трябващо да я настигна! Тя и Джаспър бяха единствените до момента, които не ги беше страх да общуват с мен и знаеха нещо за случващото се на острова. Състезанието се проточи през седем-осем покрива и тъкмо започвах да издъхвам (за малко момиче притежаваше нечовешка бързина), когато тя внезапно спря — посочи с ръка тавана на къщата, върху която стоеше, и отново изчезна... Погледнах сградата, свлякох се на колене, дишайки тежко; на втори поглед ми заприлича на ковачница, както тези от едно време — с висящите подкови, грамадната наковалня отпред и оstriета, закачени с вериги по стените до входа ѝ. Предполагам, че целта на чернокосото девойче е била да ми покаже точно тази постройка, а защо, тепърва щях да разбера. Като си поех дъх, се огледах наоколо и пред сградата забелязах един младеж, който метеше и явно ме беше гледал досега, защото от погледа и изражението на лицето му се четеше: „Странен субект наблизо — внимание!“.

— Привет... извинете, но видяхте ли малкото момиче, което беше на покрива ви току-що? — попитах го бодро аз.

Той ме погледна, сякаш обладан от ужас, разтрепери се, хвърли метлата, крещяйки, и се затича към къщата, нахълта в нея и залости вратата. Нямах сила да се засмеха, но вероятно щях да падна от смях, ако можех, след тази негова истерична реакция. Постоях известно време на място, за да си почина, като се надявах, че момчето ще се

престраши и ще излезе поне да прибере метлата си, но уви! — то не се показа. Изправих се и се запътих към вратата с идеята да почукам — нямаше да позволя следата, която ми остави чернокосата спринтьорка, да бъде похабена... Отказах се. Щом след двайсетина почуквания и увещания да отвори не го разчувствах, трябваше да приема други действия. Обърнах се към океана да помисля и се загледах — комбинацията от вятъра, шума на водата и мъглата създаваха усещането за реене във времето. Все едно бяхме в Бермудския триъгълник — откъснати от света и погълнати от мистериозна загадка. Докато се любувах на гледката си, мислех как да подхожда, а хората все така продължаваха да ме подминават и игнорират. Дали не бях поредният призрак за тях, който днес е тук, а утре няма да го има и като си тръгне, спокойствието на Острова на забравата ще се възвърне. Дори да е така, това момче ме забеляза, значи то също има роля в историята. Гледайки втренчено към прозореца на ковачницата, забелязах как ме наблюдаваше, прикрито зад завесата. И тогава ме осени идеята да се престоря, че нещо не ми е добре, да се строполя на земята и да се моля да има съвест у него. Така и направих — както си стоях прав, се олюлях, хванах се за главата и тупнах на земята като чувал с картофи. Около десет минути си лежах без ефект — минувачите оставаха безучастни, нямаше нито лека гримаса, нито усмивка по лицата им. Тъкмо щях да се предам и да се изправя, когато чух скърцането от входната врата. Отворих едното си око и видях момчето да се запътва към мен — планът проработи, не беше от най-умните, но пък свърши работа.

— Ей, добре ли си? Чуваш ли ме? — запита то.

Идваше с плахи, ситни стъпки; въпреки че ми беше смешно, не помръдвах — трябваше да издържа поне докато се приближи достатъчно.

— Exoo, чуваш ли ме? Какво ти стана?

— Здравей! — казах аз, изправяйки се рязко в седнало положение.

— А-а-а... Какво, по... — изпищя то от изненада и залитна назад, падайки, като се приземи по задник.

— Не се страхувай, искам само да поговорим. — Изражението му показваше объркване като на човек, който току-що е бил залят с кофа студена вода и мислено се пита: „Защо мен?“.

— Приятно ми е, Иво! — казах аз и подадох ръка. Помогнах му да се изправи и след като се изтупа хубаво от прахта, ми отвърна:

— Аз съм Карл! А това... това беше много подло от твоя страна!
— тросна се ядосано то.

— Съжалявам, Карл, но трябващето някак да привлече вниманието ти — допълниха с лека усмивка, за да смекча ситуацията, но не се получи особено добре.

— Защо!?

— Моля те, не се плаши и не бягай, няма да ти сторя нищо, просто едно странно малко момиче ми показва твоята къща и аз мисля, че...

— Спри! — прекъсна ме Карл с малко по-сприхав глас. — Спри да говориш! Тук не е безопасно, всички хора са негова собственост и ни подслушват! Джаспър е станал немарлив — това трябващето да е първото нещо, за което да те предупреди.

Аз го гледах въпросително, но девойчето, изглежда, не ме бе подвело — явно Карл беше част от пътя ми.

— Добре. Разбирам, а защо не се разходим в гората, там ще е по-спокойно — предложих му аз.

— Да, там е тихо — съгласи се той.

Двамата тръгнахме към края на града. Въпреки че имаше вид на нормален младеж, по докачивателното му поведение се разбираше, че не обича да дава отговори. Пък кой знае — може и да не съм бил първият „нов“, застанал пред дома му с въпроси.

* * *

Вървяхме около километър навътре, Карл водеше уверено нанякъде. Не след дълго минахме през пещера и зад нея се разкри една поляна с малка скала, водопад и езеро. Той се огледа във всички посоки — да се убеди, че никой не ни е последвал. Като видя, че на мястото няма случайни посетители, ме погледна и седна на един камък близо до водата, въздишайки тежко. Бях твърде любопитен, за да се разсейвам със забележителностите, и нямах търпение да започнем разговора. По пътя мълчахме главно защото все още се чувствах гузен заради номера, който му бях скроил. Но в момента, в който седна, се

канех да го разстрелям от упор с три-четири директни въпроса, когато той наруши тишината внезапно и аз изтървах нишката на мисълта си.

— Ето тук, сега е подходяща атмосфера за разговор! Обичам това място! Идвам тук, като ми е тревожно и съм неспокоен. Е, хайде, страннико, казвай, каквото ще казваш... — каза той с благ глас.

Вече беше позабравил за случката с легналия „нов“ пред дома му. Успокоих се и седнах до него на друг камък. „Направо хвана бика за рогата, а? Добре!“ — помислих си аз.

— Заговорих ти за момичето с черната коса... Какво знаеш за нея?

— Знам само, че тя е неговата дяснa ръка и преценява кои са достойни да бъдат допуснати при Господаря — отвърна той с лека нотка на носталгия в гласа.

— А случайно ти да си бил един от „новите“?

Погледна ме, а от очите му излизаха пламъци. Изправи се, сви дланта си в юмрук, стисна здраво и изрече почти през сълзи:

— Значи си личи, а? Не ме бива в преструките; да, бях един от вас преди време. А ти... ти и представа си нямаш какво се случва тук! Всичко е толкова зле и толкова объркано, че... че толкова хора изчезнаха...

— Хей, хей, Карл, успокой се, приятел, дишай! Не исках да те разстроя — отвърнах аз, като се изправих и сложих ръка на рамото му.

— Виж не знам какво се е случило, но знам, че аз съм в същото положение, в което си бил и ти и е напълно възможно да ме очаква същата участ. Затова те моля... съзвземи се и ми разкажи какво се е случило с теб и какво знаеш за Острова на забравата. Добър слушател съм, а и може да си помогнем взаимно — прекъснах го аз с тих глас.

Карл ме гледаше тъжно, но изглежда, се беше овладял. Очите му се избистриха, той ги избърса с ръкава си и седна отново. После извади от джоба си комат хляб, раздели го на две, като ми подаде едната половина с думите:

— Вземи да хапнеш, вече е обяд и времето тук лети неусетно! Съжалявам, че ме виждаш такъв, но имам тежки спомени, които не спират да ме преследват, а и това място сякаш е самият символ на всичките грешки, които съм допускал. Седни, нека хапнем. Ще ти разкажа всичко, което знам!

Младежът не се шегуваше, времето в сънищата тече неопределено. Ден, нощ; закуска, вечеря; седмица или година не значеха нищо. В един момент сме в бъдещето, в следващия гледаме своето минало. Хората мислим, че времето е като река и тече в една посока, но грешим. То е многолико, с много посоки, а лицето, което ме гледаше сега, беше като океан сред буря и неизвестното, което носеше със себе си, ме държеше все по-здраво в своята прегръдка, готово да ме погълне, без да се замисли. Взех хляба от ръката му и седнах на съседния камък. Отхапах и се насладих на вкуса, напомни ми за ръжения хляб от моя свят. И така, под звука на шумящия водопад този среден на ръст, с благо лице, къса коса, големи кафяви очи кършав човек с изтъркани дънки и стара риза започна да ми разказва своята история.

— Тук съм от четири години. Роден съм в Питсбърг и там съм отраснал със семейството си. Баща ми почина, когато бях на пет, от инфаркт... Майка беше съсипана, остана сама с мен и сестра ми, а и плащаше ипотеката на къщата. Жivotът ни бе много труден тогава, но някак си успявахме да се справим. „*Tu си мъжът в семейството, Карл, винаги пази Линда и никога не я оставяй сама!*“ Това бяха последните думи на майка ми. Бях на 18, когато почина от преумора и ни остави сами — той погледна надолу към пръстта, развълнуван, отхапа парче, задъвка го и продължи, след като прогълътна. — Една вечер се прибирах от работа и ми беше много тъжно, като че ли светът ще свърши всеки момент. Бях отчаян, толкова силно исках да променя живота си и да го направя по-добър за Линда, че бях готов на всичко. Помня онази вечер, сякаш бе вчера. Влязох вкъщи, събух се и погледнах към канапето в хола — сестра ми седеше и гледаше никакво предаване, казахме си по едно „Здравей“ и без да й обърна внимание, се отправих към стаята си. Веднага легнах, чувствах се пребит, не можех да държа очите си отворени и щом главата ми докосна възглавницата, моментално съм заспал. Цялата ситуация беше неестествена, но аз не забелязах нищо, веднага започнах да сънувам и тогава я видях за втори път... девойката с черната коса. Първия път бе след смъртта на татко, яви се и ме попита: „*Ако можеш да избягаш от света, би ли го направил?*“. Тогава й отказах, защото майка и Линда ми даваха сили да продължавам напред, но втория път ми каза точно това, което исках да чуя: „*Аз мога да променя живота ти — само трябва*

да ме хванеш за ръката... ще го направиш ли?“. Дори не се замислих, изборът ми бе ясен, хванах я и така се озовах на Острова на забравата.

— Значи тя те е взела... хмм, при мен беше по-различно. Озовах се случайно тук — една сутрин след събуждането ме осени странен спомен за сън от детството, не знаех подробности, но ми се стори много познат и впоследствие, като легнах същата вечер, се озовах на острова, може би точно споменът е отворил вратата за мен към това измерение. Извини ме, че те прекъснах, продължи, моля.

— Няма нищо — отвърна той и продължи разказа си: — Първото нещо, което видях тук, беше Джаспър, той ме заговори, упъти ме и всичко мина, както си му бе редът. Помогна ми да се настаня в ковачницата, в която постепенно се учех на занаята, и ме развеждаше наоколо, всичко бе толкова истинско, че за известно време бях забравил своя живот. Да направя толкова ужасно нещо... да забравя за Линда! Все едно бях омагьосан и градът ми се струваше идеален. Скоро видях и момичето, тя ме заведе при Господаря в имението („...на прочутия граф Дракула“ — допълни мислено аз). И това е последното нещо, което помня, всичко друго е изтрито, но дори забравил за него, помнех всичко за себе си, сестра ми, както и факта, че нямаше как да се върна. Бях в капан тук, като се събудих след срещата, лежах пред къщата си. Нямах голям избор и заживях сред хората. Джаспър ме навестяваше от време на време, но не можеше да ми помогне по никакъв начин. Опитвах различни начини да избягам, плувах до преумора с надеждата, че ще се удавя и ще се върна, но уви! — събуждах се всеки път пред ковачницата. Ходих и до замъка на хълма, ала вратите винаги бяха затворени и колкото и да ги бълсках и да крещях, никой не се отзоваваше. Търсих две години начин да се спася и накрая отчаянието ме съкруши и се предадох. Оставил Линда сама, без закрила заради своята глупост и сега си плащам прескъпо. Вероятно се е притеснила до лудост за мен. Такъв съм глупак... — довърши той и се разрида. Сложих ръката си на рамото му в знак на подкрепа и сведох поглед към земята, като че ли тя ще ми даде думите да го успокоя. Краткото мълчание ми се стори цяла вечност и накрая го наруших, казвайки:

— Сигурен съм, че е добре! Времето тук тече различно — може за нея да са минали само няколко дни или дори още да сме същата вечер, в която си изчезнал. Не унивай, има надежда!

Той ме погледна тъжно и отвърна:

— Благодаря ти! И аз се надявам да е така.

— В момента сънуваме и знаем, че това е така, т.е. ние сме в осъзнат сън!

Въпросителният поглед на Карл ми подсказа, че е редно да му обясня малко нещата. Усмихнах се и му разказах за своя път. Той ме изслуша търпеливо и като обсъдихме някой и друг план за действие, се разсея от тъгата. Исках да помогна, затова обещах, че ще направя всичко по силите си да намеря отговора на тази загадка и да го върна при сестра му. Младежът не беше срецдал други „нови“ освен мен, което значеше, че е останал последният оцелял. Другите сигурно не бяха мъртви, поне не в прекия смисъл на думата. Сигурно като стареца не помнеха нищо за себе си и просто са послушни кукли в ръцете на владетеля, загубили своето време и близки, оставени да изгният тук, на този забравен от бога остров.

* * *

След разговора и двамата се чувствахме добре. С бърза крачка се отправихме към дома на Джаспър с идеята да проведем повторен кръстосан разпит с него. Като стигнахме, Сая ни посрещна, махайки с опашка на входа. Входната врата беше широко отворена, но следа от нашия любим кмет или каквото там бе за този град нямаше. Може би услугите му бяха нужни другаде.

— Ей, Джаспър, тук ли си? Дошли сме да довършим един стар разговор и да уточним някои неща! — провикна се гръмко Карл. Почакахме малко, но отговор не получихме.

— Сигурно е в града или пък вече е при своя господар и ни порти! Тази стара невестулка! — добави гневно той.

— Може да събира съчки, все пак се застудява и...

Преди да довърша мисълта си, кучето изскимтя уплашено и се шмугна обратно в дома си. Небето притъмня зловещо и над нас започнаха да тътнят гръмотевици, над къщата се образува нещо, наподобяващо торнадо, което я обви с вятърната си фуния, сякаш да й помогне да отлети.

— Иво-о-о! Приготви се, тя идва за теб!

След тези думи Карл се вторачи в комина на покрива; преди да му отговоря каквото и да било, аз също погледнах нагоре, впоследствие и двамата останахме като вкаменени от гледката. Пред погледите ни се изпречи момичето, което стоеше неподвижно там, в окото на бурята! То изглеждаше безстрашно и решително, все едно беше последният оцелял воин от своя клан, който нямаше нищо за губене. Вятърът развяваше косите му, разкривайки за първи път лицето на тази мистериозна фигура. Невинно, дете с благи черти и искрящи сини очи. Зяпнах я с отворена уста, като хипнотизиран, и преди да се усетя, светът извън погледа ѝ замъркна и изчезна. За момент ми се стори, че чух гласа на Карл: „Човече, съвземи се! Не я гледай в очите, защото...“, но беше късно — потънах в тишината, все едно бях напълно глух, сляп и безчувствен. Светкавици, гръмотевици, буря — притеснено момче, което те разтърсва толкова силно, че главата ти би се отделила от раменете... Всичко това вече беше без значение и тогава чух този медно божествен звук, който бе нейният глас. Прекрасната мелодия се носеше по вятъра, вливайки се директно в съзнанието ми, превръщайки всички други емоции и звуци в бледо ехо.

Страннико, време е да се срещнеш с Господаря ни! Той ще прецени дали си достоен да преминеш и да научиш истината за Острова на забравата!

Когато мелодията стихна, аз се съвзех от транса. „Истината!“ Какво ли точно е имала предвид? Умът ми заработи трескаво, мислите в главата ми препускаха и преди да се усетя, от устата ми се отрониха думите:

— Добре! Съгласен съм и ще дойда, но първо имам молба към теб... Кажи ми името си.

— Име нямам! А и не ми трябва! — каза тя вече с нормален човешки глас.

А това за мен, драги читатели, си беше направо зловещо! Представете си малко момиче, между девети дванайсетгодишно, облечено със сива нощница, в средата на буря, левитиращо над комина, със светещи сини очи... което твърди, че ще ви вземе и ще ви откара при владетеля, и... Бях уплашен — напълно нормална реакция, която можеше да ми навреди, ако не се овладеех навреме. Все пак ние сме логични същества и преди да ни обземат страхът и паниката, се вкопчваме в порядъка и в така добре познатите ни неща от

ежедневието. Те симулират сигурност у нас, а от тази сигурност подсъзнанието ни започва да търси начини, чрез които да ни успокои. Припомня стари положителни емоции, какво се е случило на работа онзи ден, натрапчивия билборд „Любовта ще спаси света!“ или нещо простичко — като името на сервитьорката от „High life coffee“. И всичко това — с една-единствена цел: да запазим хладнокръвието си, защото така сме устроени! Аз се хванах точно за името и „Кое е това нещо, което ти притежаваш, а всички други използват?“. Нещо ме дразнеше, не бива да има хора без имена, никак си те ни определят като личности — удостоверилието, че си тук, на Земята, където всички хора имат имена. На Марс може да са били с цифри, но ние бяхме с имена. Пък и е по-лесно да се обърнеш към нещо с име, затова и кръщаваме всичко, по този начин го чувстваме по-близко до себе си, по-познато и вероятно по-човешко. Карл стоеше вцепенен, побелял като платно — по реакцията му предположих, че тя не бе продумвала преди, поне не в негово присъствие.

— Тъжно е човек да няма име... Може ли да ти дам едно? — рекох аз. А нейното лице трепна от изненада и забелязах, че не знае какво да ми отговори.

— Аз, аз, не ми... име... — започна тя и преди да довърши, я прекъснах:

— Какво ще кажеш да ти викам Мим?

Погледна ме многозначно, но после устните й се извиха в красива усмивка, все едно току-що беше намерила загубената си плюшена играчка на пътя. След това стана по-сериозна и добави:

— Добре, Ивайло от Пловдив, съгласна съм с твоите условия! И това беше последният път, когато видях Карл, защото след тези нейни думи не помня нищо, все едно съзнанието ми бе прескочило такт. Обви ме гъст черен дим и в следващия момент вече стоях пред една огромна порта. Момичето беше до мен и то ни бе телепортирано (поне аз така си го обяснявах) пред имението на граф Дракула. Наведох глава и срещнах очите й — бяха студени, пронизваха ме като ледени висулки и минаваха през мен. Изтръпнах.

— Какво се случи? Къде е Карл? — попитах я аз.

— Той изпълни своята задача и вече не е нужен. Преминеш ли през прага, няма връщане назад и оставаш сам — каза тя с тъжно изражение на лицето, сочейки към портата.

Приклекнах до нея, погледнах я в очите, усмихнах се и казах:

— Не съм сам! Имам си една нова приятелка, името ѝ е Мим, малко е страшничка, но е добро дете! — Лицето и се смекчи, нослето ѝ се сбръчка и тя продума през сълзи:

— Звучи странно, но е хубаво, когато някой те нарича някак — кара те да се чувстваш значим! Ще те запомня, Ивайло, нищо, че си отдалече!

Усмихнах се и реших да ѝ отговоря подобаващо:

— Приемам скромно вашите благодарности, млада госпожице, и преди да продължа по пътя си, ще ви кажа смисъла на вашето име!

Тя ме погледна въпросително:

— Смисъла му?

— Да. Всички имена имат значение, те са от древни времена с нас и се е вярвало преди, че каквото име носи човек, такава ще е същността на душата и характерът му. Мим значи малко искрящо момиче! Мисля, че ти подхожда.

Изправих се и тръгнах към входа, зад мен лицето ѝ сияеше от щастие — сълзите ѝ бяха спрели и всички тъмни облаци около нея се бяха разсеяли, а небето над острова се избистряше. Не я видях ясно, но почувствах радостта ѝ.

— Чао, Мим! Радвам се, че те срещнах, бъди добра и се усмихвай по-често!

Тя не ми отговори, защото още отсега беше заета с усмихването.

Изискваше известно усилие да отворя триметровата порта пред себе си. Направена от плътна стомана, с множество плоскости, прикрепени една за друга, за да подсилят здравината ѝ, изглеждаше така, все едно някой наистина се бе постарал затвореното вътре да си остане там. Любопитството ми се обаждаше:

„Отговорите са там, само отвори вратата!“.

* * *

Направих няколко крачки навътре. Озовах се в двор, дълъг стотина и широк петдесет метра, ограден от високите (поне двуметрови) стени на имението. От лявата ми страна се виждаше запустяла розова градина, обрасла с бурени, но въпреки това розите не

бяха престанали да цъфтят борбено. Формата ѝ все още се разпознаваше — беше S-образна, като във вдълбнатите участъци се извисяваше жив плет, а по лентата се виеха розите. Отдясно ме наблюдаваше един стар дъб, надвесен спокойно над малко езеро, сякаш взиращ се в отражението си. В езерцето имаше лилии, който се носеха нежно по водата, а до дървото се виждаше и стара пейка. Приличаше на място, извадено от приказка, напомняше ми на величествените градини, красящи огромните имоти на старата аристокрация — с лабиринти от живи плетове и фонтани, украсени със съвършено направени орнаменти. В подходящо време това място би могло да бъде и романтично, но сега изглеждаше по-скоро запустяло и никак призрачно. Пред мен в далечината се издигаше мрачна кула. Беше с массивна врата на входа и трябваше да премина през нея, за да стигна до най-вътрешната част на замъка. Докато вървях натам, за момент ме обзе чувството, че се унасям и ще се събудя. Съзнанието ми беше замъглено — дали от мястото, или от собственика му, все още не бе ясно, но наблизавайки кулата, се окопитих и се върнах в нормалното си състояние с мисълта: „Какво ли може да иска владетелят от нормален човек?“. Стигайки до вратата, забелязах, че е направена съвършено, всеки детайл бе изпипан с изключително майсторство, а изображението, запечатано на тази „Порта на мъдростта“ (така ми дойде наум да я нарека), представляваше два вълка с корони на главите, носещи на гърба си по един бухал — крилата на птиците бяха позлатени и разперени победоносно. Спрях се пред тях и се замислих: „Как пък да не почукам на такава врата?“, след което се разкисках. Подпрях дясното крило на вратата и забутах с всички сили, но тя не поддаде дори и сантиметър. В този момент портата, до която Мим ме беше съпроводила, се затръшна — обърнах се, но там нямаше никого. „Това ще е интересно!“ — помислих си и усетих студени тръпки да лаят по гърба ми. След това се почесах по главата и започнах да оглеждам вратата за никакъв вид механизъм, който ще я отвори, а това може би беше един тест дали „новият“ ще успее да проникне в кулата.

* * *

В началото пробвах да я напъна откъм пантите, но беше безсмислено; след това се вгледах внимателно в изображенията — някое око може би щеше да подскаже нещо и да я отвори... После проучих стените, но и там нямаше нищо, което да ме упъти. Обърнах се отново към градинската порта — здраво затворена, и тогава случайно видях Мим, която съвсем свободно си вървеше по керемидите над портата. След това скочи от лявата страна върху оградата и се втурна към мен. Като мина половината път, се спря и започна да ми маха. В отговор и аз ѝ махнах, но продължавах да я гледам все така въпросително — тогава тя ми посочи лявото крило на вратата, почти в самия ѝ ъгъл, точно до оградата. Като се вгледах, видях малък отвор, който изглеждаше много съмнително. Пъхнах ръка в пролуката и задърпах силно към себе си. Тогава крилото поддаде и лявата част на вратата се отвори на обратно (от пантите към дръжката). Обърнах се назад, но Мим беше изчезнала. През отвора се виждаше път, които се виеше нагоре като стълба по стената на кулата, но беше широк колкото двете ми педи, а долу, на около 150 метра, имаше бурно море с огромни вълни, който се разбиваша гневно в едни симпатични 3 — 4-метрови назъбени скали, които сякаш казваха: „Време ти е за плуване!“. Изтръпнах от ужас, прибрах главата си обратно през дупката, поех дълбоко въздух, избърсах в тениската запотените си длани и се заизкачвах бавно-бавно.

„Падането от тази височина би било катастрофално, ако не е смъртоносно“ — само това се въртеше като развалена грамофонна плоча в главата ми. Продължавах да пъпля нагоре, но така и не се появяваше пролука или прозорец, през който да вляза вътре. Вятърът се усилваше и трудно пазех баланс, а съвсем скоро започнах да чувам само свистенето му и мислите си: „Истината е там и те чака, НЕ бива да се отказваш сега!“. Така след около десет минути изкачване, които ми се сториха към два часа, се озовах на върха на кулата. Пред мен се откри неописуема гледка — място, което приличаше на тренировъчен лагер, но не съвсем. Площадката изглеждаше направо смахнато... Стълби, излизящи от всички посоки — хоризонтално, вертикално, диагонално, дори обрнати, прави и криви, на една страна... Големи каменни блокове лежаха върху някои от тях, отделно към някои стълби имаше прикрепени врати, а от други зееше голяма черна дупка на мястото на вратата. И всичко това беше разхвърляно във всички

посоки — хаос в пълен цвят. Предполагам, така би изглеждало в нечие съзнание: пълно е с мисли — хем навсякъде, хем наникъде реещи се в нещо, което по-скоро прилича на нищо. От самата гледка ми се завиваше свят, подпрях се на камъка пред мен и се прехвърлих от вътрешната страна на оградата. Успокоих се малко и пак се взрях в сюрреалистичния изглед отпред.

— Владетелю-ю-ю, странно чувство за хумор имаш! — казах аз на глас и седнах на едни хоризонтални стълби да си отдъхна.

Чудех се наред ли съм с главата и тъкмо щях да си отговоря на въпроса, когато тъмна фигура на мъж се появи срещу мен в центъра на лабиринта. Това бе той — Господарят на острова! Погледна ме пренебрежително, без да продума, и седна на скалата пред него. Не ми изглеждаше страшно, по-скоро ми приличаше малко на рокер, облечен в тъмна роба, който се кани да запали фас, за да убие скуката. Имаше ехидна физиономия, допълнена от дълга коса и брада, придаващи му крайно изтънчения вид на свещеник, който току-що е загубил свещта си, но хич не му пука. Тръгнах към него крачка след крачка и като приближих достатъчно, на един метър се спрях и тогава забелязах очите му — черни като катран, ирисът им липсваше. Тръпките от гърба се забиха в петите ми. Свещеникът рокер като първо впечатление постепенно се стапяше и сега бях в присъствието на някакъв древен магьосник, който май бе от първо коляно роднина на Смъртта^[3].

Краищата на робата му се вееха от вята на всички посоки, внасяйки зловеща нотка, която правеше заговорянето на този образ още по-трудно. След като изкорених думичките „призрак“ и „демон“ от речника си и се опитах да отворя уста с идеята да проговоря, останах разочарован, защото от нея и звук не излезе. Чувствах паниката, която ме обземаше, и сякаш сърцето ми бе заседнало в гърлото. Тогава той ме погледна с безизразните си очи и процеди през зъби с ирония в гласа:

— Ех, момче, момче! Време беше да се върнеш тук! Ха-ха-ха... — протягайки ръка към мен с длан нагоре. В нея имаше нещо... едно перо, голямо колкото писалка.

* * *

Аз продължавах все така смело да си мълча. После той протегна и другата си ръка, която разкри парче хартия, навито на ролка като папирус. В този момент на едно от далечните стълбища се появи Мим, вероятно мъжът в черно я беше призовал. За миг отклоних погледа си от него към нея. И срещнах искрящо сините ѝ очи, които бяха пълни със сълзи — тя плачеше... Какво ставаше, дявол да го вземе? Сигурно и Карл е изпитал това ужасно усещане! Мислите ми се удряха в стените на съзнанието ми. Представях си картина от трето лице: неразбиращ младеж, тъмна фигура, владееща това измерение, и малко момиче на стената — може би се бяха събрали за чаено парти? Абсурд! Като осъзнах всичко, се заковах на място, защото установих, че дясната ми ръка съвсем своеволно е започнала да се пресяга към въпросното перо, игнорирайки всички мои команди да се подчини и да спре. Какъв спасител бях само! Себе си не можех да спася, камо ли хората от този проклет остров. Точно преди ръката ми да вземе перото, в главата ми отекна силен глас, който изчисти всички други мисли и превзе съзнанието ми. Оставаше ми само да стоя и да слушам като послушно кученце. За осъзнат сън този определено не се поддаваше на моя намеса — каквато и манипуляция да исках да направя, не се получаваше (представях си, че се връщам при доковете, край езерото, при Карл, но нямаше как — бях закотвен тук), сякаш сънят си имаше свой собствен план за изпълнение...

„Предсказанието гласи: в това измерение е заключена същност, тя е злонамерена и над нея тегне проклятие. Чрез измама примамва хора от други светове тук с надеждата, че някой от тях ще успее да я освободи. До момента такъв човек не е намерен и знанието остава в сила — то е кръговратът, затвореният цикъл на това проклятие! Същността не е сама, с нея има и демон, който е под формата на малко момиче — той е неин верен слуга, отговарящ за новодошлиите на Острова на забравата. Аз съм пазителят и гласът, който чуваш в момента! Сега съм при теб отново, да те накарам да си спомниш, Иво!“

След като чух това, в съзнанието ми започнаха да нахлуват различни картини отпреди десет години, тогава бях малък, но пак съм бил тук! Спомних си Мим и лицето на владетеля, как отново стоях пред него в лабиринта, а той отново държеше перото на мъртвеца в ръката си пред мен. Сега всичко ми се върна като на лента, умът ми се

избистри, поех контрол над тялото си и взех перото. Мъжът в черно, или по-точно злонамерената същност, която приличаше на човек, протегна и лявата си ръка с хартията, на която знаех, че трябваше да запиша своето име. В този момент всичко отново сякаш спря и гласът на пазителя прозвуча в главата ми.

„Ти трябва да напишеш името си с перото на мъртвеца върху папируса и така ще му дадеш пълен контрол над себе си, но ако перото те убоде и отпие от кръвта ти... същността ще загуби!“

Звучеше объркано, но именно това бе условието съществото да бъде освободено — ако аз не замърся мастилото с кръв и се подпиша, все едно му давам власт над името си, зализвайки своята личност. А с това — и разрешението да използва тялото ми, за да напусне това измерение, което, както изглеждаше, беше планът му. Чувствах се объркан и уплашен, но някак си успях да запазя хладнокръвие, от обикновен осъзнат сън това бе прераснало в нещо на съвсем друго ниво. Истината вече се виждаше ясно, но последиците от нея можеха да бъдат сериозни — дали беше само сън, или имаше и нещо реално, нещо, което ние, хората, не разбирахме, нещо отвъд границата на възможното, скрито някъде в дълбините на нашето съзнание. Сега знаех какво трябваше да направя с перото, усмихнах се на съществото пред мен, което все още търпеливо ме чакаше, погледнах го в катранените очи и го попитах:

— Случайно да си виждал Джаспър? Исках да му благодаря лично за гостоприемството... въпреки че не всичко, което ми каза, бе истина...

Той се усмихна ехидно, погледна ме изпитателно и ми отговори:

— В момента е зает с по-важни работи. Радва се, че ти е бил полезен, ха-ха-ха... А сега е време, подпиши, момче! Хайде, какво чакаш?!

— Съжалявам, но мисля, че днес не съм в настроение да подписвам каквото и да било! — отвърнах аз.

След което бързо забих перото в лявата си ръка.

— Не-е-е-е! — дочух сякаш в далечината гневния вик на владетеля.

Всичко се замъгли, очите ми се насызиха и аз излязох от Острова на забравата. Потънах в пълен мрак за известно време, като че ли бях паднал в черна дупка. Докато се реех, в съзнанието ми се

явяващо лицето на Мим, което сякаш ми се усмихваше с тези големи искрящи сини очи. А когато най-после се събудих и погледнах познатия таван на стаята ми, въздъхнах с такова облекчение, както когато човек си казва: „Ех, ударих джакпота! Късметлия съм си!“. Приятен вятър нахлу през отворения прозорец. Бях си вкъщи. Чувствах се изтощен и грохнал от умора, импулсивно затворих очите си за секунда и тогава чух гласа на пазителя за последен път.

„Защитният механизъм, който поставих на перото, бе този: в момента на взимане, ако човек не е осъзнат и се води от волята на Господаря, то автоматично го убожда и спасява. Макар че съществото успя да заобиколи това, като складираше всички провалили се хора при себе си и се хранеше от тяхната енергия... ти, Иво, се справи добре, а сега си почини.“

Заспах отново, но не сънувах. За моя изненада всичко бе продължило само няколко часа от нощта. Като станах, погледнах дали ръката ми е добре, и с облекчение установих, че й нямаше нищо: нито болка, нито кръв, нито в нея имаше перо с размера на писалка... Спомних си за Карл и останалите хора от острова. Дали той бе намерил пътя към сестра си? Какво ли се бе случило с тях?

Дали се бяха прибрали по домовете си? Искаше ми се да вярвам в това — не удържах на думата си да ги спася и вината се бе забила в сърцето ми като трън. На няколко пъти се опитах да повикам пазителя, но така и не се получи. Първото ми приключение завърши с много повече въпроси, отколкото отговори, и въпреки че не знаех каква бе съдбата на тези хора, се чувствах отговорен. Ако бях малко по-силен или по-запознат с нещата, може би изходът би бил друг, но уви — макар че дадох всичко от себе си, то не бе достатъчно. Този случай стана стимул да продължавам напред и да търсят отговорите на въпросите, които никой не си задава. Все пак в природата ни е да търсим порядъка в нещата, дори такъв да няма. Страхът да разбием тези стени, между които живеем, ни ужасява, но това, че не знаем за нещо и не го разбираме, далеч не значи, че то не съществува.

[1] Влад III Дракула, наричан и с прозвището Цепеш (от български, от глагола „цепя“ — „Цепеш/Цепещ“ — „този, който разцепва, пронизва“), е владетел на Влашко през годините 1448-а, 1456-а — 1462-ра и 1476-а. Свързан е с легенди и суеверия, които

стоят в основата на романа на Брам Стокър „Дракула“, който по отношение на свидетелствата за набиването на кол на противниците на Влад се позовава на „Записки на еничарина“ на Константин Михайлович. ¹

[2] „Дракула“ — роман от Брам Стокър, издаден през 1897 г. ¹

[3] Смъртта като герой от романите на Тери Пратчет. ¹

ВТОРА ГЛАВА

ХРАМЪТ НА ВРЕМЕТО

Чудили ли сте се дали някой не ви наблюдава, докато спите? А какво бихте направили, ако знаехте, че това е така? Щяхте ли да се поддадете на паниката и да направите опит за бягство, или щяхте да подходите хладнокръвно и вие самите да наблюдавате наблюдателите си? Тази история се разви, след като прочетох книгата „Изумрудените скрижали на Тот атланта“ — книгата е доста особена, бих вметнал, но за мен тя бе изключително ръководство. Има много мъдрост, скрита сред страниците ѝ, стига да умеете да четете между редовете. Според мен, когато човек сънува, той отваря съзнанието си за комуникация, като минава в определена честота на вибрация и по този начин прави връзка с космоса или висшия си Аз, или може би с нещо друго. В моите представи е, като да гледаш телевизия — ако не ти харесва предаването, просто сменяш канала. Но гостенинът, който си стои кратко и ви наблюдава, смята, че сънят ви е скучен, и решава да вика малко цвят, като променя изцяло игралното поле. Ако вие сте наясно, че сънувате, ще имате шанс да се защитите, но в противен случай, нямайки представа какво се случва, вие се превръщате в марионетка от чужда писеса, която се разиграва във вашия театрален салон.

„Защото човекът е входът към мистерията и ключ, който един в едно е. Отвори входа вътре в теб и със сигурност ще живееш. Само онзи, който търси, може да се надява някога да бъде свободен.“ [1]

Беше понеделник, тъкмо бях приключил с астралното си пътуване, когато се отпуснах в леглото и започна сънят — около три месеца след първия, вече бях свикнал с похватите, затова ще пропусна споменаването им както в тази, така и в следващите истории. Отпуснах глава на възглавницата си и се отправих към неизвестното...

— Ей, Иво... ехо, тук ли си, човече?

Дочух познатия глас на Митко зад гърба си — когато погледнах, го видях седнал на едно дървено столче и подпрял лакти на голяма дървена маса. На нея бе разпъната карта и той се взираше в нея

изпитателно. Стоеше под шатра в средата на пустиня, имаше и три палми около него. Димитър беше среден на ръст младеж, тъмноок и тъмнокос, а неговото мото бе „Аз искам да правя някакви неща, ама точно като ги почна, ми омръзват и искам да правя други“. Весел, с топла усмивка, притежаваше упоритост, способна да премести и планина.

— А... ъ... би ли повторил, моля? Нещо не чух добре — отвърнах аз.

— Пфф, я дай по-сериозно, тоя артефакт няма да се намери сам... събери си сивото вещество в черепа и ми помогни да разшифроваме тая карта, че йероглифите ме затрудняват сериозно.

След тези думи, които ме плеснаха като мокър парцал през лицето, реших, че е време да се огледам къде съм се дянал този път. Хмм, маса, стол, сенник, палми, пясък, видимо изнервен Митко и, о, да, грамаден майски храм на три часа! Имаше две камили на петстотин метра от нас, които си пийваха водица в оазиса, в който се извисяваха цели четири палми. А в далечината всичко беше в пясък, докъдето ти стига погледът. Дали от вида на археолога, седнал на стола в стил „с чукче и длето камъни трошим, брато“, пясъка в очите ми или слънчасването, което обезательно вече започваше да се случва, ме напуши як смях. Подпрях се на масата и изцепих:

— Да, сър! Слушам и изпълнявам, сър! — при което получих укорителен, но леко развеселен поглед и с радост установих, че си е заслужавало.

— Е? Какво, мислиш, значат тези символи? — запита той, като ми посочи три символа над входа на храма.

— Я да видя — загледах ги аз.

Те се виждаха съвсем ясно, но записките, които той си бе нахвърлял под тях, бяха размазани. Първият наподобяваше буквата Ф, вторият приличаше на Я, а третият — на У. Тъкмо се замислих, и като картечница устата ми изстреля съвсем сама отново:

— Светлината ще ти покаже пътя! — казах и замигах като ветрило. Явно, мигайки, си проветрявах мозъка, че нещо беше прегръял от това четене и разгадаване на знаци, които виждах за първи път.

— Аха... разбирам... и откога, викаш, четеш древноегипетски йероглифи!? — и той правеше опит за проветряване, ама не му се получаваше.

— Те са атлантски всъщност.

— Ясно... Добре, взе ме за мезе, а сега може ли да не се шегуваш? — усърдно, но безнадеждно, мигането му беше съпроводено и с объркване.

— Митак, напълно съм сериозен, това значат! Знам го. — Тъй си беше — знаех го, но как и защо, нямах намерение да го шокирам повече. Достатъчно си беше шокиран и без това.

— Прилича ми на код или загадка. Тъй като те са гравирани над единствения вход към храма — продължи археологът.

— И между първия и втория знак има малък отвор, който гледа навътре — допълни аз.

— Да, точно може би той е в основата на загадката!

Той беше напълно прав. Това, което ме притесняваше, бе откъде аз знаех тези неща, които сякаш сами изникваха в съзнанието ми. Не казах нищо, не исках да го притеснявам. А Митко се държеше точно така, както би се държал на живо, изглежда, този път щеше да участва в това мое приключение. Поне до половината път.

* * *

„Светлината ще ти покаже пътя“ — ясно бе, че ще трябва да светнем с нещо в отвора между символите. И както си стояхме и блеехме в картата, Митака бръкна в един от джобовете си и извади триумфално едно фенерче с думите: „Това е!“. Отправихме се с бодра крачка към входа. Храмът беше огромен, изграден от големи каменни блокове, като на всяка една от четирите му страни имаше дълго стълбище по средата ѝ. Погледнах нагоре — сигурно имаше над двеста стъпала. Представих си как на върха му стърчи статуя на някой забравен бог или е издигнат зловещ олтар, по който все още се забелязват следите от изсъхналата кръв след жертвоприношенията. Майте, ако изобщо беше тухен храм (това, че ми прилича на такъв, далеч не значи, че е), се славеха главно с две неща — забележителна мъдрост и отнемане на живот с цел почитане на боговете. Митко ме увери, че горе нямало нищо интересно, няколко камъка и някакъв календар на кръгла плоча. Вратата се намираше на северния край на постройката — висока около метър, направена от массивен, с изсечени

в него букви камък, който изобщо не даваше вид на нещо, което ще се отмести с помощта на джобно фенерче и малко светлинка. Приятелят ми насочи лъча на фенерчето в пролуката между „Ф“ и „Я“. Наблюдавах го безмълвно, накрая, след петминутна безплодна борба с дупката, процеди:

— Хмм, не се получава с тоя фенер...

— Може би ни трябва друг източник на светлина? Като слънцето например, само да имахме и едно огледало, с което да насочим лъча...

— Иво, мисля, че това е най-добрата идея, която излиза от устата ти за тази година! Не като онази с количката за сладолед и двете момичета.

— Ех, значи... нямаше как да знам, че те не обичат сладолед, пък и после върнахме количката на човека — заоправдавах се аз.

— Ха-ха-ха, добре, добре. Мисля, че имам едно джобно огледало в сака — отвърна той и се затича към „лагера“.

След малко се върна, развлнуван и с огледало в ръка. Дойде му идеята да изчакаме слънцето да стигне най-високата си точка. Тъй като не знаех колко е часът (часовникът ми беше безполезен), реших, че приятелят ми ще знае, и го попитах:

— Митак, колко е часът?

— Единайсет и четиресет — отвърна с вълнение в гласа.

— Чудесно, ще изчакаме да стане дванайсет и тогава ще отразим светлината към отвора. Да се надяваме, че това ще е достатъчно — рекох аз.

— Ще се отвори! Знам го! — ликуваше той малко преждевременно.

Времето се проточи повече от очакваното, но за щастие младши археологът беше взел един термос с ароматно кафе. В реалния си живот Димитър бе счетоводител, затова намирах тази му роля в съня за крайно забавна. В единайсет и петдесет и осем бях на позиция с малкото квадратно огледало в ръка — на около два метра от входа. Както се смаляваше сянката на храма, така аз се приближавах стъпка по стъпка, когато точно в дванайсет бях на метър от входа. Отразих светлината успешно и задържах позицията си за около двайсет секунди. Той беше впил поглед в ръката ми с такова вълнение, което беше трудно за описание — напомни ми малко дете, току-що получило сладоледа си. На двайсет и първата секунда се чу силен шум с

приглушено изщракване от вътрешността, придружено със звук от мощно търкане на скала в скала. Вратата се вдигна и пред нас зейна квадратен отвор метър на метър, който продължаваше навътре под формата на черен тунел. Оставил огледалото на пясъка, затаихме дъх с Митака и зачакахме. Главно да видим дали механизъмът ще се задейства отново, но това не се случи и входът си остана отворен. Той клекна до тунела да го огледа и каза с разочарование:

— Иво, трябваше да си вземем наколенки, защото ще се лази оттук нататък, братле.

— Яко! — казах с усмивка аз.

* * *

Митака ми подхвърли резервното си фенерче, застана на четири крака и започна да лази смело напред. Изчаках петнайсет секунди и сторих същото. Пълзяхме през тунела и ми правеше впечатление, че стените бяха изписани с йероглифи, а на някои места ясно се различаваха дори рисунки, по облик приличаха на древноегипетските богове. Но това бе така според моите осъкъдни знания по темата — навярно са били атлантски пророци.

— Мите, ако пръднеш, ще си имаш фенерче в ауспуха — пошегувах се аз.

— Ха-ха-ха... О, приятел, ако го направя, ще ти обръсна перчема! — отвърна той.

И тунелът закънтя от бурния ни смях. Тъмнината продължаваше да се ниже в права линия без завои; почти бяхме стигнали до центъра на храма, когато се чу изщракване под дясната ръка на Митко. Беше задействал някакъв капан, вследствие на което се чу тътенът от входната врата. Тя постепенно се затваряше. Подът под нас бе започнал да се разтваря и светлината от фенерчетата не достигаше, за да разберем накъде ще падаме. „Ђ-ќ-ќ-ќ-ќ, Иво-о-о-о“ — се дочу на пресекулки и преди да се усетя, вече се сгромолясвахме в бездната. Пълен мрак ни обгръщаше на този етап; бях сигурен, че като отворя очи, ще си лежа спокойно в уюта на стаята ми. Не се случи. Едни от най-честите ни сънища са, че падаме в пропасти, от сгради, в кладенци, от скали и други високи обекти — този тип сънища

изразяват вътрешната ни борба, когато ни предстои някой важен за нас избор, и страх от последствията му. Докато пропадахме, си мислех колко спокойствие има в тъмнината, има една опияняваща тишина също... ако не броим двете дерящи се гърла на буквата „А“, но преди да се насладя напълно, се чу звучно „плясс“, придружено с бълбукане на мехурчета. И така се озовахме в нещо като подземен басейн. След като изплувах, се огледах за Митака. Разбира се, абсолютно нищо не видях и преди да успея да извикам, чух:

— Иво! Добре ли си? — гласът на приятеля ми звучеше ясно и с леко ехо.

— Да! Добре съм. А ти?

— Аха... пфу, какъв късмет изкарахме! — каза той с облекчение.

— Сега остава да намерим малко светлина и краищата на този съмнителен водоем. Ей, Мите, дойде ми идея — плувай срещу посоката на гласа ми, така все ще стигнем очертанията му.

— Добре — послуша ме археологът.

Не след дълго намерихме брега и двамата излязохме на различни страни от басейна — подгизнали, задъхани и леко уплашени, но все пак невредими. Така се изправихме лице в лице с пълния мрак и ако фенерчетата не бяха решили да отидат да поплават, поне щяхме да имаме известна представа къде се намираме.

* * *

Отне ни около пет минути, докато очите ни свикнат с тъмнината, но все още не можехме да различим нищо. Движехме се много внимателно, като на всяка крачка се спирахме и казвахме по някоя друга дума за ориентиране и успокояване.

— Иво, фенерчето случайно да остана у теб?

— Не. Цопна във водата.

— Митак, ти пушиш ли все още?

— О, да! И още как! — усети накъде бия, бръкна в джоба си и извади мократа запалка, която по чудо запали.

Първото нещо, което се подаде от мрака, бе носът на моя приятел. Той започна умело да си свети и да върви към звука от гласа ми. Стигна сравнително бързо, спря се и изцепи:

— Ох... оцеляхме! Тези май имат извратено чувство за хумор! — раздразнението му си личеше ясно.

— Да, така е, все пак е храм, без капани не може! — добавих аз.

— Трябва да потърсим нещо, което гори, защото газта в запалката няма да изкара много.

— Да, прав си. Нека се движим близо до стените — все някоя факла ще е останала, нали? — казах окурожително с усмивка в мрака.

Отправихме се към дясната стена. За наше щастие, наистина имаше факли, които горяха чудесно. След като всеки се сдоби с по една, запалихме две близо до басейна — за ориентир, в случай че се наложи да се върнем до него. Тогава успях да огледам мястото бегло — тип обществена баня с колони в средата, които, добре че не бяхме уцелили, докато падахме. Този сън започващ да ми напомня за „Индиана Джоунс и Храмът на обречените“ или на някое RPG (ролева игра), в която двамата герои търсят реликва, с която ще спасят селцата си. Това далеч не бе така, опитах се да си представя врата за изход, която ще ни отведе обратно на горещия пясък. Видях картина, напрегнах съзнанието си да я материализирам, но без успех — нещо ми пречеше. Този сън беше един от „онези“, за които все още не бях намерил подходящ израз за описание, държах ги в графа „нов вид“. Отличаваше се с това, че някой или нещо оказващо влияние върху мен, като ясно искаше да предизвика действие от моя страна. Опитващ се да ме научи на нещо или се стремеше да ми покаже пътя на живота, ако щете, но факт бе, че аз нямах абсолютно никаква власт над този тип сънища — осъзнати или не, нямаше никакво значение. Движехме се бавно, като внимателно оглеждахме пода и стените за още изненади. Рисунките и йероглифите бяха сходни с тези в тунела, имаше монети и скъпоценни камъни, разхвърляни около нас. Блещукаха примамливо, но ние ги игнорирахме. Тъкмо тогава се сетих, че той дори не ми бе описал артефакта като отличителни белези, предполагаеми свойства и цвят, нищо. Наруших тишината, докато вървяхме по дългия коридор, казвайки:

— Хей, я ми кажи нещо повече за тази реликва!

— Ами зnam само, че трябва да го вземем от центъра на храма. Малко кубче, посребрен, с шест знака, по един на всяка страна. Те са издълбани прецизно руни, за които се вярва, че датират от създаването

на света. Историята мълчи за този артефакт, но аз се надявам да промени всичко, което знаем до момента.

— Да! Напълно възможно е — отвърнах аз. — Може откриването му да промени човечеството или поне представите ни за произхода ни.

Докато си вървяхме бавно и мечтаехме за величие, пътят пред нас се раздели. Самотният коридор имаше два ръкава — вляво и вдясно. Спогледахме се, но си мислехме едно и също нещо. Ако искахме артефакта, трябваше да се разделим. Сигурно това и беше планът на „госта“, който наблюдаваше представлението. Дали се забавляваше?

— Пази се, Иво! Успех, приятелю, ще се видим на изхода! — продума Митко.

— Точно така! Който излезе последен, ще купува бирата и ще връща количката за сладолед!

— Аaaa, не, не, чакай! Ха-ха-ха!

Разсмяхме се весело и той пое към левия ръкав, а аз — към десния. Неизвестността е страстта на приключението, би казал всеки авантюрист, който се е върнал жив от походите си.

* * *

Гледах внимателно къде стъпвам, и дотук се справях добре. На моменти се притеснявах, че сме се разделили, но после си казвах: „Сън е, всичко ще бъде наред“, и продължавах. Коридорът се точеше монотонно известно време, докато не стигнах до една триъгълна стая. В центъра ѝ имаше саркофаг — лицето, изобразено на него, наподобяваше лицето на Анубис. Известен като бога, предвождащ душите към отвъдното в египетската митология. Казусът за живота и смъртта вълнува всички открай време. Има ли отвъдно, няма ли, как ли изглежда и още много въпроси, за които няма да изпадам в подробности. Тайнично се надявах да обменим по някоя дума с божеството. Не се оправдаха надеждите ми. В стаята ме гледаха още три статуи, две от които приличаха на воини, поставени откъм краката на божеството — вероятно личната му страж, и една — до главата му, която беше на котка. Реших, че няма нужда да се опитвам да отварям саркофага — едва ли артефактът ще е толкова близо до началото.

Хвърлих последен поглед и продължих към другия вход на стаята. „Доскоро, господин Анубис“ — отекна в съзнанието ми. Дали наистина имаше сила в тази реликва? Ускорих крачка, мозъкът ми бе потънал в размисли. Всичко секна, когато факлата ми освети задънения край на коридора. Пред мен се издигаше голяма плоча, на нея имаше много символи, странно изглеждащи, от атлантската азбука вероятно — поне разпознах трите, които бяха над входа на храма. „Светлината ще ти покаже пътя“ — спомних си и ги натиснах последователно, все едно бях кърмен с тази азбука, и хоп — плочата се вдигна, а устата ми зяпна. За пореден път се убедих, че нещо ме предвожда, нямаше друго обяснение откъде знаех това, което знаех. Очите ми съзряха огромна кръгла зала с платформа, стояща на три колони точно в центъра ѝ. Освен тази врата, от която дойдох, имаше още седем, които бяха затворени. До платформата можех да стигна по моста, до който водеше само тази пътека, по която вървях. Усмихнах се бодро и закрачих към платформата. Приближавайки все повече, забелязах, че подът е метален, а в центъра ѝ имаше друга статуя. Дясното око блестеше бледо, а колкото повече доближавах факлата, толкова по-ярко ставаше то. След като запалих факлите на платформата, ми направи впечатление, че от нея излизаха седем пъти, които бяха означени с по една факла. „Хмм, може пък Митето да успее да стигне дотук по друг път“ — поогледах се малко, но той не се появяваше. Тогава се чу звук от тракане и превключване на скорости, обърнах се и видях как мостът, по който бях дошъл, се връщаше към платформата. Надникнах долу, след като се отдръпна, и с неудоволствие установих, че под мене, на около два метра, стърчаха остри шипове, подобни на копия, — падането оттук беше равно на смърт. Преглътнах нервно и се насочих към статуята. С изненада установих, че това в окото ѝ беше кубично, подобно на скъпоценен камък трупче. Това бе артефактът! При по- внимателен оглед стана ясно, че грамадната купчина прецизно поставени триметрови камъни изобразяваше Хор — „*Tози, който е горе*“, с глава на сокол и скриптьр в ръка. Добре, че египтяните имат само 44 божества... В основата до краката му забелязах йероглифи — много странно се чувствах през цялото време, докато ги гледах, все едно думите са точно на езика ми, но той не можеше да ги изговори. Постоях малко в очакване на Митака и премисляне на опциите ми — имах седем избора за път и вероятно

единият от тях бе изходът. Втренчих се пак в надписите — изведнъж ми проблесна и те почнаха да се нареждат в съзнанието ми. Текстът значеше:

„Пред теб, човеко, са седемте избора на живота и смъртта, греховете на тялото и пороците на душата. Премини ги успешно ти и кубът на тайните ще те освободи.“

Как щях да се докопам до него, беше съвсем друга тема. Разбрах загадката по този начин: трябва да направя своя избор и да се изправя срещу греха на тялото си и порока на душата си... каквото и да значеше това... поне образно казано...

Думата „грях“ е една стара дума, датираща от древни времена. Интересна е, защото в човешките ни разбирания я определяме по един начин, въпреки че нашите представи за нея са изцяло базирани на социалния строй и настоящата ни правосъдна система. А какво е грехът всъщност? Думичка, която символизира неспазването на моралния кодекс на вида ни или престъпването на поставени от самите нас граници/закони. Усмихнах се наум:

„Все пак ние сме само хора!“. Както този сън бе част от моето съзнание и аз се мъчех да си го обясня на базата на това, което съм научил и преживял, но никой освен мен в конкретния случай не би могъл да знае — истина ли беше всичко това, или форма на изкушение (грях или порок на душата ми), което спасяваше моето съзнание от системния ми живот. Обикновено търсим вината у другите и рядко се вглеждаме в самите себе си. Има много хора, които се губят в границите, правилата и ограниченията, те са толкова стриктни в спазването им, че каквото и да е нарушаване приемат като непростим грях. Дори целият свят да прости на тези хора, няма полза от това, защото не простят ли те сами на себе си, постигайки покоя и равновесието, нужно за едно здраво съзнание, пътят им винаги ще е заблуден, тъмен и тъжен. Добре, че е изкушението, та да поддържа мита за греха. В крайна сметка точно то играе ролята на желанието за свобода у нас — да искаш нещо, което нямаш... Може да бъде изразено от най-малките неща с леки последици до огромните с големи последствия. Класическият пример е изневярата. Представете си семейство... женен мъж — с годините жена ви се променя, вие също, но не се приспособявате един към друг добре, освен това се чувствате потиснат, неразбран и като че ли сте окован във вериги.

Виждате симпатична млада дама и започвате да флиртувате с нея — докъде ще стигне това, няма никакво значение за вас, защото вие се чувствате отново свободен и отново жив. „Изкушение — грях? Моля ви!“ Проблемът е изцяло наша отговорност, ние сме поставили клетката и единствено ние можем да се махнем от нея... не обвинявайте другите за своите постылки и не ги съдете прекалено за техните, опитайте се да изслушвате и разбирайте хората около себе си. Така се отплесваше съзнанието ми, докато вървях по моста на третата пътека — от ляво надясно. Винаги мислех за поне пет неща наведнъж. Сънят си оставаше все така осъзнат и аз все така нямах власт над него, но бях уверен в себе си. Крачех си спокойно с факлата в ръка и този път развивах теории за реликвата и нейното приложение. Да, да знам, съзнанието ми лудва понякога. Тъкмо стигнах края на моста, когато той бе придърпан към централната платформа, затварящи ми входа. Супер — сега, ако случайно срещнеш нещо по коридора, като мумия или чудовище от тъмнината, нямаше как да избягам обратно и исках или не — щеше да трябва да се сприятелявам с тях. Надявах се поговорката да се окаже вярна: „Това, което не можеш да видиш, не може да те нарани!“ — в моя случай — докато не го осветиш с факлата; тогава може да те прави каквото си поиска...

* * *

Продължавайки напред, стигнах до друга малка стая с четири статуи вътре, по една във всеки ъгъл. Под всяка имаше цифра от едно до четири, придружена със символ, значещ думата „бог“. Какво ли означаваше това? Може би четири божества пазеха артефакта? Или четири теста, които трябваше да се преминат, за да те оценят като достоен? Огледах статуите — не ми се сториха познати изобщо, приличаха на монаси с роби, а лицата им бяха скрити от качулките. Излязох от стаята; вървейки, забелязах на пода странна плоча — на нея бяха гравирали рисунка с образите на двама воини, които се сражаваха. Намирах се в задънен коридор, но плочата, изглежда, имаше механизъм за натиск, беше малко по-висока от пода. Стъпих на нея — и камъкът пред мен се размърда и откри врата. Топла светлина обля лицето ми, докато пристъпвах натам. Като излязох, се оказах на

някаква площадка, от която съзирах небето, слънцето и усещах вята на по тялото си. Нима това бе върхът на храма? Не, не, нямаше начин, Митко каза... Все едно стоях сред Акропола в Атина — изработката на пода, който наподобяваше мрамор, и перфектно издяланите каменни колони бяха просто забележителни! Направо ахнах — чувствах се като дете на международна екскурзия, изпълнено с вълнение и гледащо с жадни очи... След това обаче ги видях и цялото вълнение не спаси кръвта ми от замръзване; течен азот пъплеше по вените ми. Четири трона. На тях седяха четири странни фигури, които се взираха в мен, без да ме гледат. Всички те бяха облечени в златисти роби („Ох, виж ти статуите от плът и кръв“ — краката ми се подкосиха при мисълта), лицата им бяха забулени, покрити с тъмни качулки — ако изобщо имаха лица... Бях изтръпнал до мозъка на костите си. Тридесетсекундната тишина бе нарушена от тържествен хоров глас:

— ПРИСТЬПИ НАПРЕД, ЧОВЕКО!

Кашкавалените ми крака бяха толкова скованы от аурата им, че едва не се спънах и пльоснах по лице пред тях. С мъка направих три крачки и застанах пред боговете. Нямаше лица — все едно робите бяха пълни с въздух.

— НИЕ СМЕ ГЛАВНИЯТ ТРИБУНАЛ — продължаваха да говорят.

— ТУК СИ ДНЕС, ЗА ДА БЪДЕШ СЪДЕН ЗА ДЕЛАТА СИ.

— Но аз не съм извършил престъпление... — казах с пресипнал глас.

— ТИШИНА, ЧОВЕКО! ЩЕ ОТГОВАРЯШ САМО АКО ТИ БЪДЕ ЗАДАДЕН ВЪПРОС.

Преглътнах и се опитах да запазя самообладание. Вече ми се искаше да си бях стоял в лагера. Имаше ли изобщо реликва, или Те бяха реликвата, или цялото бе тест, чрез който да примамват нищо неподозиращи хора към гибелта им.

— ПО ПРАВИЛНИК СМЕ ДЛЪЖНИ ДА СЕ ПРЕДСТАВИМ НА ПОДСЪДИМИЯ. АКО ТРЯБВА ДА БЪДЕМ ЧЕСТНИ, ТИ СИ ПЪРВИЯТ ЧОВЕК ТУК ОТ 400 ГОДИНИ НАСАМ. ПОЧТИ НЕ ВИЖДАМЕ ХОРА ТУК, СТАНАЛИ СА МНОГО НЕМАРЛИВИ И СА ЗАГУБИЛИ ПЪТЯ СИ ОТДАВНА — говореха сякаш с един глас.

Стоях и слушах в захлас, страхът ми си бе отишъл и неговото място беше заето от „господин любопитство“.

— В ТЕБ ИМА ИСКРА, КОЯТО ГОРИ СИЛНО, НО ТЯ МОЖЕ ДА ТЕ ОСВОБОДИ, ЧОВЕКО, ИЛИ ДА ТЕ ПОГУБИ!

Тогава гласът се промени — хоровата нотка изчезна и той придоби ясно изразен твърд и решителен тембър.

— АЗ СЪМ СЪЩНОСТТА, КОЯТО СЪЗДАВА И ОТНЕМА ЖИВОТ — рече първият глас и замъкна.

— АЗ СЪМ СЪЩНОСТТА, КОЯТО ИЗГРАЖДА РЕАЛНОСТТА И ПРОСТРАНСТВОТО — каза втория глас.

— АЗ СЪМ ТАЗИ, КОЯТО ВЛАДЕЕ ВРЕМЕТО — отсече третата с мек властен глас, напомнящ женски.

Четвъртата си стоеше и мълчеше, една дума не обели.

— ТЪРСЕНЕТО НА ИСТИНАТА Е ОПАСНО НЕЩО! — започнаха отново хорово гласовете. — ОБВИНЕН СИ ТОЧНО В ТОВА!

Гледах многозначително, бях учуден и някакъв смях се опитваше да се надигне от гърдите до устата ми, но го задържах.

— Моля!? — отвърнах с леко раздразнение.

— ОПИТВАШ СЕ ДА ОТВОРИШ ВРАТА, КОЯТО НЕ МОЖЕ ДА СЕ ЗАТВОРИ. А ПОСЛЕДИЦИТЕ ОТ ТОВА МОЖЕ ДА СА ПАГУБНИ ЗА ЧОВЕЧЕСТВОТО.

Предположих, че явно реликвата е ключът към тази врата, което ме подсети къде ли се губи този смотан археолог/приятел и дали бе минал през трибунала.

— И каква е процедурата в този случай, уважаеми съдии? — запитах любезно.

— ИЗПРАВЕН СИ ПРЕД ДВА ИЗБОРА!

— Да! Кажете ми какви са те?

— ПЪРВИЯ — ОТКАЗВАШ СЕ ОТ ТЪРСЕНЕТО И ЗАБРАВЯШ ЗА ВСИЧКО, КОЕТО СЕ Е СЛУЧИЛО В ТОЗИ СЪН, КАТО ПРОДЪЛЖАВАШ ЖИВОТА СИ НОРМАЛНО.

— А втория?

— ВТОРИЯ — ИЗПРАВЯШ СЕ ПРЕД ИСТИНАТА И ИЗПИТАНИЯТА И АКО Я РАЗБЕРЕШ, ЩЕ ПОМНИШ ВСИЧКО И ЩЕ СЕ ПРИБЕРЕШ ВКЪЩИ, НО АКО НЕ УСПЕЕШ, ТЯ ЩЕ ТЕ ПОГЪЛНЕ ЗАЕДНО СЪС СТРАХА ТИ ДА ПРИЕМЕШ ФАКТИТЕ И ТОВА ЩЕ ТЕ ПРОМЕНИ ЗАВИНАГИ.

„Хмм, това е сън, колко зле може да е?“ — разсъждаваше мозъкът ми трескаво и преди да се усетя, чух:

— Избирам втория вариант!

— ДОБРЕ, НЕКА БЪДЕ ТАКА — отвърна тържествено гласът и замълкна.

* * *

Ярка светлина ме погълна и изплю пред массивна планина. Ушите ми бучаха, а трибуналът ми се струваше като далечен спомен. Изведнъж главата ме заболя силно, но за кратко и чух в съзнанието си: „Здравата душа се намира в здраво тяло със здрав ум. В това ще се състоят изпитанията ти“ — думите секнаха като глухо ехо. Хмм, пред мен — скала, зад мен и под мен — гъсти облаци като мъгла, а навсякъде другаде — непрогледна тъмнина, придружена със сковаващ студ. Косата ми се поизправи малко, ей тъй, за спорта, да ми напомни, че тук е така приятно и забавно, че няма търпение да си идем вкъщи. Облаците, по които стъпвах, бяха твърди като бетонна настилка, странно и не особено удобно се ходеше по тях. Планината ме гледаше с възторг, имаше три върха, единият от които беше най-висок и заснежен, а отгоре му се забелязваше съвсем лека мъждукаща светлина.

„Добре, Ивайло, време е да се катериш“, не че го бях правил преди, но мотивацията ми бе непоколебима. Повтарях си като грамофон на 16 оборота: „Можеш, можеш, гледай нагоре, не надолу!“. Всичко вървеше добре, минус 4 — 5 приплъзвания, 2 — 3 търкаляния и 1 — 2 „Ей сега ако не литна, кога ще е...“. Това, че беше сън, ме крепеше — рано или късно щях да се събудя. Почти бях изминал половината път, когато установих, че имам сериозен проблем — светлината, вместо да се приближава, сякаш се отдалечаваше все повече и повече. Тялото ми натежаваше, ръцете ми се сковаваха от студа, тъкмо вече си представях как летя надолу, когато пред мен се простря един склон, а на него съзрях една уютно изглеждаща пещера. Едва стигнах до нея и колабирах. Като се освестих, с тялото ми единодушно взехме решението, че това не е правилният начин и с това катерене доникъде не стигам — имах нужда от друг план. Лежах по гръб, гледах свода на пещерата и си мислех колко нечовешки ме мързи, не можеше ли просто да си представя, че съм стигнал върха? Речено и

преди да кажа сторено, вече лежах под дървен покрив и се намирах в колиба, но не коя да е колиба, а тази, която гледах отдолу, преди да тръгна да мисля като първия човек и да забравя, че се намирам в съня си.

— А, пристигна вече! — сепна ме тих старчески глас.

След като се изцъклих от изненада, подобаващо поздравих човека с фразата:

— Къде съм? — по инстинкт, защото вече всичко започваше да прилича на каша в главата ми.

— Що за въпрос? На върха на планината, разбира се! — отвърна леко сприхаво старецът.

Беше страхотен образ: брадата му — до пода, косми от ушите и облякъл бяла роба... приличаше на... бих казал, на Дядо Коледа, само че по-кльощав, много по-кльощав.

— Младежо, какво ще кажете за една чаша топъл чай? Да се сгреете.

Тъкмо сядах на пода, олюлявайки се от умора, и да ви кажа право — един чай щеше да ме върне към живота.

— Да. Благодаря! — отвърнах му аз.

— Имаш ли нещо против да ти задам няколко въпроса? — запита ме той.

— Не, разбира се, питай каквото те интересува.

Старецът стана от трикракото си дървено столче и се насочи към камината, в която на верига висеше котле с чай. Не, цял казан си беше!

— Какво научи от катеренето?

— Това, че тялото ни е идеалното средство за вършене почти на всичко, но без мисъл е само една празна обвивка.

— Правилно, липсващето ти само още едно нещо — отвърна той, като ми подаде чашата с чай. — Волята да продължаваш, когато тялото достигне предела си. Това не става само с мисълта, по-скоро е като чувство.

— Да, което е ръководено от душата — допълни аз.

— Точно така! Добре, справи се идеално. А сега си пий чая — нареди ми той, като продължи да говори: — Тяло, душа и ум трябва да са в синхрон, получи ли се дисбаланс — същността ти се променя.

Гледах го внимателно, докато отпивах от чашата — чаят бе с точната температура за пие.

— Значи, това беше първото изпитание? — попитах го аз.

— Да! Никога не забравяй, че в тези три неща се крие неизмерима сила. Осъзнай го, почувствай го и използвай тялото си като приемник на тази енергия. Не го забравяй!

— Няма. Благодаря, така и не те попитах как ти е име... — преди да довърша изречението си, колибата изчезна, влязох в тунел, черен като нощта, едва долових думите на стареца:

— Вече сме се срещали няколко пъти... и ти ме познаваш. Чao и успех!

Знаех си аз, че беше Дядо Коледа, макар и хърбав... Затворих очи и търпеливо зачаках тунела да ме прати бог знае къде.

* * *

Мятах се като топка вътре. Нагоре-надолу, наляво-надясно пред очите ми изскачаха светлини с жълт, червен и син оттенък. Преди да ги оцена както трябва, задникът ми се запозна със скалата, на която тупна звучно. Доста грубо запознанство беше, бих отбелязал. Седях на ръба на каньон, който се намираше в средата на нищото, а под склона ме наблюдаваха една дузина кактуси, имаше и силует, напомнящ камила. Сетих се за двете камили при лагера и вътрешно ме напуши смях, просто не се сдържах. Казах на глас: „Поне едната от двете камили знае къде съм“, и както се кикотех, до мен се пръкна от нищото една синьо-сива светеща топка. Гледах с удивление, докато топката постепенно заемаше човешка форма. Така си се местеше известно време, оформяйки крайниците; аз се отдръпнах на една-две крачки от нея и едва не паднах до кактусите, когато тя ми проговори.

— Аз съм Отвъдният! (Май не беше „тя“, а „той“.) — заяви тържествено светлинката.

— Ъъ... аз съм Иво — отвърнах с глас, който едва ли беше мой — по-скоро ми звучеше като гласа на 7-годишно изплашено момиче, което тъкмо се канеше да извика „мамо“.

Като ми проговори, направо ме отряза през кръста. Представете си как би ви звучал гласът на вселената? Звукът от тази светлина бе нещо несравнимо за мен. Всяка клетка от тялото ми усещаше

вибрацията и се чувствуваше нищожно смирена в присъствието на това създание.

— Знам кой си, Ивайло, Аз те създадох — тук нещо в мен се обади: „Трябаше да скочиш в кактусите, докато имаше време!“. Преглътнах с мъка, абстрактирах се от синьо-сивото му сияние и го попитах с най-хладнокръвния глас, който успях да докарам (вече гордо звучах като 7-годишно момченце):

— Защо съм тук? И защо ми казваш това?

— Защото, преди да продължиш, трябва да знаеш някои неща.

Повдигнах вежда, докато го гледах там, където би следвало да бъде лицето му, и го попитах:

— Къде сме?

— Никъде и навсякъде, Ивайло!

Като хвърлих поглед наоколо, разбрах, че беше точно така: под нас — каньон, над нас — черно небе без нито една звезда, все едно се намирахме в черна дупка. Пространствено разположени в нищото.

— Светът, който познаваш, е лъжа — започна да говори „Отвъдният“. Това име му подхождаше изключително много.

— Погледни — посочи ми той с пръст надолу, а когато го направих, се изненадах, защото на мястото на кактусите се беше появила една напълно нормална магистрала, претъпкана с автомобили.

Той махна с ръце и се издигнахме нагоре във въздуха, вече не бяхме на скалата, а и той вече не бе сфера, а оформен човек! Приликата му със „Сребърния сърфист“ (от „Фантастичната четворка“) беше поразителна. Вероятно бе приел този облик, за да мога да възприема нещата по-спокойно. Носехме се свободно над автомагистралата. Това бе добре позната картина от моята реалност, и по-точно — от последното ми пътуване до морето. Взрях се в него въпросително, в очакване да обясни какво цели с това представяне.

— Всеки един човек във всеки един автомобил... Това си ти!

— А... ъ... Не те разбирам. Какво имаш предвид? — отвърнах смяяно.

— Всички те са твои животи... т.e. това си ти в различните си животи.

— Как е възможно? Нима прераждането съществува? — казах с треперещ глас.

— Всичко е възможно и един ден, като се преродиш отново, ще разбереш... — отговори ми той.

— Като умра, не губя ли спомените и знанието, придобито от сегашния живот?

— Не, не губиш нищо. В себе си пазиш преживяванията от всичките си минали животи. Просто не ги помниш в този момент. Душата ти е по-великолепна, красива и огромна, отколкото можеш да си представиш. Човешкият мозък може да задържи едва малка порция фрагменти от това, което си всъщност. По този начин ти докосваш всяка една човешка обвивка с парче от душата си и когато тя извърви своя път, се връща обратно към цялото, към едното, като получаваш знанието от живота й.

Мълчах, прикован в транс. Думите на „Отвъдния“ резонираха в мен, крещейки с пълна сила в съзнанието ми — едновременно се чувствах смазан от тежестта им, но и някак по-лек, сякаш всичко си беше дошло на мястото. Странното бе, че се чувствах като у дома си.

— В този живот си човек само от 25 години и още не можеш да усетиш влиянието на колективното си съзнание. Ако постоим в това пространство известно време, ще се свържеш с „едното“ и ще започнеш да си спомняш, но тъй като цикълът на тази обвивка не е завършен, няма нужда от това.

— Значи съм прераждан много пъти? — запитах спокойно аз.

— О, да! Хиляди пъти... Може следващия път да бъдеш някой пълководец от династията Мин.

— Ъ-ъ... може да се прераждаш и назад във времето?! — на този етап бях сигурен — това не може да е просто сън.

— Да, разбира се. Времето, така както го разбирате вие, съществува само във вашата вселена. Нещата са много по-различни в моето измерение.

— Откъде идваш ти!? — попитах, обзет от вълнение.

— Аз...? Отнякъде... някъде другаде. Има и други като мен. Знам, че искаш да знаеш как е там, но честно казано, няма изобщо нищо да разбереш.

Продължавахме да се носим, а аз продължавах да си цикля от прекаленото количество информация, което бях получил — мозъкът ми се въртеше в омагьосан кръг и ми викаше: „Спри се! Давя се! Давя се! Вие ми се свят!“. Тъкмо се наслаждавах на това колко смотан може

да се окаже един човек, попаднал в непозната за него ситуация, когато синьо-сивата същност поде отново диалога.

— Този път стигна по-млад дотук, напредваш — погледна ме той и допълни: — Ако се съди по изражението на лицето ти, урокът за днес е научен.

Сигурен съм, че някъде измежду тази светлинка, дето уж му беше лицето, той ми се смееше, но така мило, от сорта: „Ти си 3678-ия един и същ пич, с когото водя същия този разговор, ама пак ми е забавно да ти гледам реакциите“.

— Ще се видим отново, Иво, следващия път — да, хилеше ми се, нямаше как просто.

Не отговорих. Не можех. Само си стоях и блеех — в момента бях като дъска, която си лети свободно из синьото небе или ако предпочитате — бе влачена в пространството. Дъска, която си мислеше, че мисли. Умората ме довърши и затворих очи, за части от секундата всичко потъна в божествена тишина, а аз се реех в нея, обзет от спокойствие и малка доза надежда това да беше истината. Защото, по дяволите, звучеше ми адски убедително.

* * *

Когато най-накрая паднах, първото нещо, което видях, беше носът от муцуна ми. Да, муцуна, тук бях с моето съзнание, но в тялото на вълк. Защо вълк? Много добър въпрос, на който, за съжаление, не мога да ви отговоря. О, да, имах си и четири страховити крака, както и една чудесна опашка. Ако преди си мислех, че съм леко мръднал, то вече нямах и грам съмнение, че бе точно така. Мога да кажа с ръка на сърцето, че това беше едно от най-вълнуващите ми преживявания — да бъдеш в тялото на друго същество и да виждаш през неговите очи. И като си помисли човек, че всичко това се дължеше на търсенето на въпросната реликва. Сега разбрах — този артефакт никога не е бил истината, а просто пътят, по който да стигна до нея. Като се вземат предвид животите ни, този мой сън бе направо революция за съзнанието ми. В нормалните ни дни — работа, вкъщи, работа, вкъщи — не казвам, че е лошо или неправилно, понякога скучното е добро, но ние сме способни на толкова забележителни

неша! Защо се оставяме животите ни да минат по този начин? Не исках моят да мине така, нито този на моите деца — исках нещата да са различни! Светът да е по-различен. Единствено ние може да го променим, като първо започнем от себе си. След това прозрение се чувствах гневен и безсилен, но това, че бях в друго тяло, ме развеселяваше.

„Иво вълкът“ — намирах се на висока метална конструкция с бетонна тръба в средата, а около нея се въртяха в спираловидна форма стълби. Напомняше ми кула, но цялата от метал; забелязах, че на някои нива се виждаха и врати, имаше също и малки платформи на всеки етаж. Движението като четириного си беше предизвикателство, но в сравнение с разговора с „Отвъдния“ беше като разходка в парка. Докато си търчах нагоре-надолу и изучавах терена, видях, че около мен беше паднал пълен мрак; единствено осветлението, което имаше постройката, помагаше да различавам очертанията на парапетите, стълбите и вратите. Пребраих девет етажа. На всеки имаше определен брой входове, които водеха нанякъде. Какво ли би казал трибуналът? И сякаш викнах гласовете им в мозъка си и ги чух...

— ВСЕКИ ЕТАЖ СЪОТВЕТНО ИМА ОПРЕДЕЛЕН БРОЙ НИВА НА ИЗРАСТВАНЕ.

На всеки имаше различен брой врати и може би те символизираха нивата, през които трябва да минеш, преди да се качиш на по-горния етаж.

Първият, вторият и шестият имаха по един вход. Третият, четвъртият и петият имаха по два входа.

Седмият, осмият и деветият етаж нямаха входове. Общо имаше девет врати.

— ТОВА СА ПЪТЕКИТЕ, ПРЕЗ КОИТО ТВОЯТА СЪЩНОСТ ТРЯБВА ДА ПРЕМИНЕ, ЗА ДА СЕ УСЪВЪРШЕНСТВА — поясняваше ми гласът.

— ТИ ЩЕ ИЗБЕРЕШ НАКЪДЕ ЩЕ ПРОДЪЛЖИШ; СЛЕД КАТО СИ БИЛ ДОПУСНАТ ДОТУК, ЗНАЧИ, ПРИТЕЖАВАШ НУЖНОТО.

— Притежавам? Аз?!... А защо съм вълк? — продължих с въпросите си.

— ТОВА ЖИВОТНО Е СИМВОЛЪТ НА ТВОЯТА ПРЕДСТАВА ЗА ТЕБ, В ТОВА ИЗМЕРЕНИЕ СЪЩНОСТТА ИЗБИРА НАЙ-ЧИСТАТА

СИ ФОРМА.

Можех да вляза навсякъде, представяте ли си да имате възможността да се срещнете със създания от четириизмерна реалност или дори петизмерна... Сърцето ми се готвеше за отлитане, биеше лудо от страх, който бе примесен с бурното вълнение от възможния сблъсък с неизвестното. Толкова много неща не знаех, че ми се завиваше свят от всичките сценарии, който бушувала в съзнанието ми. „Ако минеш и не се върнеш? Ами ако пък отидеш на място, което ти хареса повече? Какво значи думата ДОМ за теб?“ Някак си вътрешно знаех, че няма да има място за мен при четириизмерните създания, кой ли знае как общуват те. Бях наистина уплашен в този момент, имах чувството, че мога да загубя всичко, което ценя в живота си. Отправих се към първия етаж, краката ми се движеха сами, но същността ми знаеше, че това е правилният избор. Спрях се пред вратата, погледнах нагоре, поех жадно дълбока глътка въздух и влязох във входа. Ярка светлина обля лицето ми, отново бях себе си, поне този аз, когото познавах, лапите изчезнаха, а вълкът заспа дълбок сън. За моя огромна изненада от другата страна на светлината се озовах в първоначалния ни лагер с археолога.

— Ей, Иво... тук ли си, човече?

Да, нямаше грешка, това бе гласът на моя приятел, който кротко си стоеше в лагера и явно не помнеше нищо от случилото се.

— Митак, добре ли си?! — попитах го напрегнато.

— Да, разбира се, а ти?

— Ха-ха-ха! — изсмях се звучно и продължих: — Да, мисля, че съм добре.

— Хубаво, хайде, дай го малко по-сериозно, този артефакт няма да се намери сам...

Засмях се отново и отворих очи — лежах в леглото си и всичко беше свършило. Около трийсет минути след това не можех да спра се хиля на цялата случка. В мен преливаха всякакви емоции — от радост и вълнение до страх и още страх. Така и не намерих реликвата, но чух много вълнуваща хипотеза от Сребърният сърфист и намерих своя път... а това винаги е за по-добро.

[1] Цитат от книгата „Изумрудените скрижали на Тот атланта“.[↑]

ТРЕТА ГЛАВА

РИГУАЛЪТ НА СТРАХА

Всички се страхуваме. Страхът е най-първичното ни чувство. Нищо не може да ни стимулира да запазим себе си по-добре от това да изпитваме страх. Той е както могъщо оръжие, така и голяма пречка главно защото живеем животи, които са пропити от него. Сметки, задължения, работа и постоянен стрес е борбата, която водят повечето хора всеки един ден... до края на дните си. А вие от какво се страхувате най-много? Мен винаги ме е било страх от провала толкова силно, че някой път съм се спирал сам, преди да започна начинанието, което е можело да се окаже успешно. Докато човек има какво да губи в своите представи, той ще е подвластен на чувството, така че то ще ръководи неговите действия и мисли.

С течение на времето се научих да следя сънищата си много добре — вниквах във всеки детайл и забелязвах всяко нещо, което не си беше на мястото (пример — като малка химера^[1], която кратко си пълзи по стената и те наблюдава, докато ти усърдно си работиш и се правиш, че не я забелязваш с идеята да разбереш каква е целта ѝ в твоя сън). Не мога да скрия, че осъзнатите сънища и астралното пътуване добавиха един вълнуващ цвят в живота ми. Това все пак си имаше цена. Нормалното ежедневие ме убиваше... ден след ден еднообразие без грам магия. А през нощта — безброй други светове, които да разучавам, и много нови истории и усещания за изживяване — чувствах как съзнанието ми се пристрастваше към това, и тогава ме обзе най-логичният страх, който съм изпитвал някога. Страхът да не загубя нормалното в себе си. Знаете как всички се вкопчват в своите „зоni на комфорт“ — в тях са спокойствието, равновесието и... еднообразието. На някои етапи страхът от отхвърляне от обществото също бе реалност за мен. Тези хора, които ни натискат да не сме различни, а да сме системни като тях, често те са нашите най-любими: приятели, родители, възлюбени, братя и сестри! „Родени сме оригинали, нека не умираме копия!“ Впоследствие установих, че да

изгубиши „нормалното“, не е чак толкова фатално, промяната навинаги е лошо нещо — макар че ние винаги се страхуваме от нея. Трудно е да се борим едновременно със себе си и страхът, който се е загнездил в душите ни, но няма начин, оцеляването ни изцяло зависи от това... Колко ли време ще е нужно на расата ни да се вгледа по-дълбоко в тази нормалност, която ни обкръжава?!

* * *

Всичко започна в един спокоен и нормален сън. Бях на работа, с колегите ми бяхме насядали около масата в стаята, в която обикновено минаваше обедната ни почивка. Хапвахме си сладко, приказвахме, смеехме се и до този момент нямах ни най-малка представа, че сънувам; това беше един нормален сън, от който нямаше да имам и най-блед спомен на сутринта. Обаче нещо се случи, нещо необичайно, което разбуди съзнанието ми, като така разбрах, че сънувам. Тогава я видях — черната котка, която стоеше в дъното на цеха, имаше малки крила и ходеше по стената... Определено не се вписваше добре в картинката, почувствах се отново така, все едно някой ме наблюдава, а тя му беше очите. Погледите ни се срещнаха — злобата и любопитството преобладаваха в нейния, изхъска ми, показа зъбки и се затича към ъгъла на тавана. Погледна отново и сякаш мина през него! Колегите продължаваха да си бърборят спокойно, само аз видях малката химера, и логично — все пак беше моят сън. Станах, без да кажа нищо, и я последвах към работното помещение. Намирах се в страда като склад — един етаж, който има по една голяма стая за отдих, където са и съблекалните за работния персонал, а до нея е едно огромно помещение, в което се извършва производството на детайлите. Котката стоеше в дъното и се беше спуснала по стената до моето работно място. Като приближих, тя се завъртя в кръг и изчезна, в този момент с периферното си зрение забелязах силует, застанал на масата ми, който подозрително си люлееше краката, якаш се намираше на люлка. Не приличаше на никого от колегите ми, поради простата причина че отново нямаше лице. Вътрешният ми глас се обади: „Какво им става на тези същности и тези безлики появявания?!. Посрещнах го с въпроса:

— Кой си ти? — последвано от гробна тишина за около трийсет секунди, с продължението: — Не те познавам, не съм те виждал...

Безликият ми гост отвърна саркастично:

— Не ме ли помниш!? Аз съм Боб! Втрещен съм! Как няма да ме помниш, Иво! Срамота!

Само мигах мълчаливо и кимах в знак на съгласие (с надеждата той да не е Боб от „Туин Пийкс“^[2]).

— Не може ли да сложиш някакво лице? Направо ме побиват тръпки, като те гледам такъв!... — отвърнах студено аз.

— Ха-ха-ха — за теб винаги, приятел! — И тутакси физиономията му се заформи на един обикновен силно брадат човечец с необикновено зловещ блъсък в очите.

— Хъ... да не мислиш, че на мъртвите им пука как изглежда една себеуважаваща се същност?... — Ако имаше звук в този момент, той беше от ченето ми, ударило пода.

— Могооля?! — облещих му се аз. — Извинявай, но аз съм си напълно жив!

— Не... не... не си! Ако помнеше къде се запознахме, щеше да си съвсем наясно...

— Какво искаш да кажеш? Къде сме се запознали с теб?

— Ха-ха-ха! Как къде — на твоето погребение, Иво! Беше в черен костюм, но хич не се държеше сериозно предвид случая...

Думите му звъняха в ушите ми... Какво, по дяволите?... Умрял съм? И съм го пропуснал, че и съм се запознал с него... срамота! Той ме погледа известно време — изглежда, се наслаждаваше на изражението ми.

— Спри, спри да мислиш, че мен ме заболява главата само като те гледам! — поде той леко ядосано. — Подай ми ръка и ще ти покажа какво се случи — протегна към мен ръка с кокалести и криви пръсти, а движението беше придвижено с ехидната му усмивка.

Погледнах го сериозно, подадох му своята и стиснах здраво. Кой не би искал да разбере как ще умре? Вероятно повечето хора не биха искали да знаят края си. Скуката от това знание би била брутална, но пък си има и хубавите страни — може да промениш нещо или поне да се опиташ да го направиш. Щом хванах Боб, цехът започна да избледнява и сенките заедно със стените подозително заприличаха на очертанията на един средностатистически погребален дом. Обърнах се

към него... но водача ми го беше хванала липсата — бе изчезнал с вята.

* * *

Огледах се малко стреснато — залата бе пълна с познати тела, носещи различни лица, но и идея си нямах откъде познавам повечето от тях. Беше едно далечно чувство, сякаш тепърва ми предстоеше да ги срещна в живота си. Бях облечен в черен костюм и имах букет с цветя в ръката, с която се бях здрависал с Боб... Някъде зад мен се чуваха гласовете на опечалените: „Добър човек, а млад... си отиде“, „Ex, не можахме да довършим партията шах...“, „Ще ми липсва...“. Погледнах към центъра на салона и видях семейството на почиалия. Стояха до ковчега: майка с двама синове. Всяко от децата се бе вкопчило в майчината ръка, бяха потънали в сълзи. Тя се опитваше да запази самообладание, но стичащите се реки от очите ѝ пречеха. Обзе ме неописуема тъга, смесена с чувство за вина, все едно аз им бях отнел любимия човек. Понечих да се приближа до тях, но защо в тази тълпа от хора никой не отиваше да ги утеши?! В най-тежките моменти имаме най-голяма нужда от едно приятелско рамо... а при тях нямаше никого! Намирах го за доста грубо. Цялата картина ме накара да се замисля сериозно: разбира се, смъртта е едно ново начало за нас, но и един трагичен край за близките ни. За нас е миг, а за тях един живот!... Тъкмо направих първата крачка, и една малка ръка ме хвани за ръкава, карайки ме да се обърна. Видях малко момиче с шапка на цветя... Погледна ме с тъжното си лице и продума:

— Не бива да ходиш там, Ивайло... Знам, че цялата ти същност креши да го направиш, но ако го сториш, тя ще те види и ще те познае, тогава всичко ще свърши!...

— Какво... какво искаш да кажеш? — отвърнах аз с изненада и лека уплаха в гласа.

— Това е твоето семейство, а в ковчега лежиш ти! Естествено, че съпругата ти ще те познае.

— К-к-какво?! — повторих като заекващ папагал.

— Ела да излезем на въздух, атмосферата тук е прекалено тежка...

Момичето ме поведе към изхода на залата. Движех се механично; че бях шокиран, е меко казано. На няколко момента ми се стори, че ще се спъна и ще се бълсна в някоя врата, но за моя изненада краката ми не ми изневериха. Пред погребалния дом имаше пейка, на която тя седна и се усмихна, изричайки:

— Така е по-добре! Сънцето е прекрасно в този пролетен ден.

— К-какво става?! Какво, за бога, е всичко това?! — попитах с почти фанатичен тон; спокойствието ме бе напуснало и сега бях изпълнен с голяма доза притеснение.

— Как какво? Не видя ли? Ти си мъртъв, а аз ще те придружа до отвъдното...

— Чакай, чакай... — поопомних се аз. — Сънувам! Не съм умрял! Преди малко лежах в леглото си и аз...

— И ти?... Хммм... значи, ти не си съвсем той? — прекъсна ме тя. — Интересно! А какво правиш тук тогава?

— Ами Боб ме доведе... — изплюх с мъка камъчето.

— А-а, о-о, е-е — ясно, Боб, значи? Добре. Тогава аз нямам работа тук!

— Почакай! — спокойствието ми се възвръщаше. — На колко години съм? — попитах смилено.

— В ковчега ли? Ами там си на 43. Случи се нещастие и на един автобус му отказаха спирачките... точно когато ти пресичаше. Ударът не беше много силен. Лошото бе, че си носил куфарчето си с теб. Та като те е бълснал, си политнал леко назад, а ръбът на куфара, който все още упорито си стискал и който се е наместили никак си под главата ти... е пробил черепа ти, убивайки те на място! — довърши тя и се усмихна отново.

— Страхотно! — процедих през зъби с физиономия, която индицираше, че съм хапнал нещо развалено за закуска...

— Боб ще ти обясни. Той е... с особено чувство за хумор, чудя се какво ли мисли да прави с теб, но в крайна сметка това не ми влиза в работата.

Още ми се въртеше картината с автобуса и куфарчето.

— Ще се видим пак след седемнайсет години! Ха-ха-ха! Довиждане, Ивайло! — допълни тя с усмихнати очи и грейнало лице. Не се вслушах в думите ѝ... просто си стоях и гледах в една точка. Идеята, че на трийсет крачки от мен е бъдещото ми аз, което лежи

мъртво в ковчег, ме беше обладала. Какво ли бе планувал Боб? Сигурно да показваш тези неща на хората, които все още са живи, не е редовна практика. Не е редно човек да знае кога ще ритне бакърчето, защото според мен това ще спъне пътя на развитието в живота му. Да не говорим какво може да направи с мотивацията и че всичко, което е планирано за душата му, може да пропадне... пък и се разваля изненадата. Кофти ситуация отвсякъде!

* * *

Слънцето блестеше в очите ми, докато седях размазан на пейката пред погребалния дом. Бях потънал в мисли. Собственото ми погребение... Ах, този шегаджия Боб, някак си исках да го запозная с десния си юмрук — просто бях сигурен, че ще се получи страховно приятелство!

— Ох! Виждам, че попиваш добре чутото, пък и добре се справяш с шока... Хммм... идеално, значи, няма нужда да си губим повече времето тук! — заяви брадатият Боб, облечен в изискан син костюм. Беше се пръкнал на пейката до мен от въздуха и ме гледаше победоносно с малките си мазнички очи. Пронизах го мълчаливо с поглед.

— Хей, приятел, я го дай по-ведро! Зяпаш ме така, сякаш съм ти свил ковчега! Ха-ха-ха, чаткаш ли, а? Ха-ха...

Мда... официално това брадато същество ми лазеше по нервичките. Особено тази негова самодоволна физиономия, която сякаш ми казваше: „Не че нещо, ама аз шофирах автобуса, дето те бълсна! Ха-ха-ха...“.

— Какво искаш от мен, Боб? — запитах го аз с раздразнение.

— Аз ли? Хах, искам да се забавлявам, пич, и като те гледам как добре запази спокойствието си след тази сцена, мисля направо да премина към следващата...

— И ти искаш да науча нещо? — гадаех напосоки.

— Май сблъсъкът е бил по-тежък, отколкото очаквах. Ти луд ли си? Хах, не съм учител, приятел... Да го уча, аз??! Леле, пази боже! Ще се забавляваме! След като ти събуди съзнанието си след погребението, това е идеалният материал за купона, който замислям!

Да видим дали ще си така хладнокръвен и сигурен след сътворението...

* * *

Сътворението на света... нямам си и идея вие как сте си го представяли, но това, което ми показваха, нямаше нищо общо с моите представи. Паднах по лице в пясъка с глухо тупване, изправих се, като се изкашлях няколко пъти, за да прочистя гърлото си. Пред погледа ми се бе разкрила обширна пустиня. Жаркото слънце, което прегаряше всичко живо наоколо, и промишлените количества пясък правеха тази картина доста неприветлива.

— Ех-о-о-о, Бо-о-об!! Къде си-и-и?! — извиках гръмко аз, но изглежда, отново го бе хванала липсата.

Повъртях се още малко като муха без глава... и изведнъж... в далечината, на около 200 — 300 метра, ми се мярна силует на човек. Махаше с ръце и подскачаше като гламав на едно място.

„Горката душа, какъв ли номер са му свили на него!“ — обади се вътрешният ми глас. Запътих се към него със сигурна крачка, като си мислех, че е възможно да се намираме в едно и също положение... та вероятно ще си помогнем взаимно. Докато се приближавах, мистериозният господин изобщо не ме отразяваше, а усърдно продължаваше със своя танц — сякаш бе индианец, молещ се за дъжд. На около 30 — 40 метра се видя, че човекът е с черна мантия и каубойска шапка, но подскачаше с гръб към мен. Чак на 4 — 5 крачки от сянката му ме усети и се спря като прикован. Не се обрна, докато не проговорих.

— Извинете... къде се намираме? — попитах плахо. Той се завъртя към мен, без да отговори, протегна ръката си напред и посочи с пръст надолу към пясъка.

Мъжът имаше благо изражение, спокойни черти на лицето и излъчваше една ярко изразена увереност в стил: „Напълно съм наясно к'во се случва тута, пич, а ти чаткаш ли, а?“. Под краката ми на земята лежаха малки лилави кристалчета, сияещи в приятно розов оттенък. Мъжът в черно започна отново да маха с ръцете си, а кристалите

реагираха на движенията му и запулсираха с енергия, ставайки по-ярки. Тогава той ме погледна и продума:

— Опитай и ти!

— А? Какво да опитам? — отвърнах с недоумение.

— Вдигни ръцете си и се фокусирай върху камъните. Почувствай енергията в тях, усети живота в тази енергия.

Повдигнах вежда, погледнах го, погледнах кристалите, мислено си казах: „Луда работа!“, послушах заръката му, протегнах ръка и се концентрирах, заглеждайки камъните. За миг почувствах лека топлина, а кристалите от леко розов смениха за секунди цвета си на зеленикав.

— Браво! А сега по-силно! Вложи цялата си енергия в тях, така че да чувствуваш как пулсират заедно със сърцето ти.

Така и направих — лицето ми придоби видим червен оттенък от всичкото това напъване, но важното бе, че се получаваше! Известно време той ме наблюдаваше, за да се убеди, че съм хванал цаката на заръките му; след като видя, че се справям, продължи своя танц. Това, което схващах от ситуацията, беше, че аз трябваше да ги правя зелени, а той — лилави, и изглежда, бяхме впримчени в някакъв странен дуел по повод на цветовете им.

— Каква е целта на това? — запитах задъхано аз.

— Да преобразуваш всички кристали в един вид. Моите трябва да станат аметисти — това са така наречените „камъни на смъртта“. А твоите трябва да се превърнат в зеолит, или „камъните на живота“. Защо играта е измислена така, и аз не знам и не мога да ти обясня.

Слушах го внимателно, опитвайки се да вникна в същността на изреченото.

— Виждаш ли, Иво... Аз мразя хората!... Те са най-големият и смъртоносен паразит за тази планета. Използват всичко, без да се замислят за последствията. Тяхното мото е: „Ако не можеш да го поробиш — убий го!“.

— Не! Не всички сме такива! Има и много добри души, които искат да променят нещата... — възразих му гневно аз.

— Ха-ха-ха! О, Ивайло, ще разбереш рано или късно какво имам предвид, но сега да оставим тези философски теми. И нека се съсредоточим върху задачата пред нас! Знаеш ли какво му е нужно на живота, за да съществува? — отвърна мъжът в черно с лека усмивка.

— Място... Среда? — изстрелях аз отговора инстинктивно.

— Точно така! — каза с видимо задоволство. — А сега, ако искаш да видиш отново своя живот, дай всичко от себе си да промениш всички кристали в зеолити, докато аз ги преобразявам на аметисти! Приеми го като схватка, от която зависи зараждането на твоя свят!

Издръпнах при тези думи. Вътрешно чувствах необяснима тревога, трябваше да се справя, иначе нещо ми подсказваше, че щеше да стане много, много по-лошо. Концентрирах съзнанието си, фокусирах мислите си и се отдаех на сътворяването. Отбелязвам — нито един от похватите за осъзнато сънуване не можеше да ме измъкне оттук или да измени каквото и да било в тази ситуация, бях тотално безсилен да избягам или да я променя. Оставаше ми само да играя играта — не че се оплаквах, беше едновременно страшно и вълнуващо!

* * *

Вятърът се вихреще около кристалите на живота и смъртта, докато дуелът между двамата избрани неуморимо продължаваше. На този етап бях толкова погълнат от „целта“ си, че дори не се замислях каква точно бе тя и какъв бе смисълът на всичко това. Сигурно Боб ме гледаше отнякъде и ми се смееше отново. Мъжът в черно беше достоен противник — все едно се борех със себе си, бяхме напълно равностойни, просто той бе моята по-тъмна версия. Двамата маахахме с ръце и правехме крачки ту назад, ту напред, в синхрон, досущ като двама луди танцьори, развихрили се пред своята публика на сцената в магичен ритъм.

— Бързо се учиш, Иво. Браво! Поздравления! — процеди той с усмивка.

— И ти не се справяш зле! — отвърнах аз.

Странното беше, че колкото повече моят зеолит растеше, толкова повече лицето на каубоя започваше да ми напомня на някого. И нищо чудно — този крив нос, тези зелени очи и тази продълговата брадичка... нямаше съмнение, това си бях аз. Да, в сън всичко може да се случи! Мозъкът ми беше ангажиран с поуката от разказа „Най-големият ти враг е не друг, а самият ти“. Парадоксът беше налице отново — хем бях животът, хем смъртта. В момента, в който се

замислих, всичко спря, все едно времето замръзна. Пейзажът застине, а моето тъмно аз си взе шапката под мишницата и се изпари, сякаш с Боб бяха първи братовчеди. Тогава от земята на около трийсет метра зад мен се издигнаха едновременно шест каменни плохи, приличащи на надгробни камъни, зад всяка една изваяна перфектно скала стоеше по една старица. Те протегнаха костеливите си ръце и посочиха вкупом участък зад мен, който все още лилавееше от аметиста. „Пич, май трябваше да го преобразиш в зеолит, а?“ — казах си риторично и започнах да махам чевръсто с ръце отново, за да премахна оставащата смърт от моето творение. След като приключих, се обърнах към „старейшините“ — така бих ги описал: като шест много мъдро изглеждащи възрастни жени на около 80 — 90 години. Те спряха да сочат и ми направиха знак да се приближа към тях. Погледнах ги със страхопочитание и се приближих към тази, най-близко до моето дясно. Когато достигнах плочата, тя отпусна ръката си, заедно с нея и останалите също свалиха ръце. Погледна ме със своите сиви очи и посочи с пръст написаното върху камъка. Първоначално не се разбираше нищо — бе написано на древен език, който само те разбираха. Очите ми шареха между нея и плочата, когато най-накрая не издържах и избъбрих нетърпеливо:

— Здравейте! Не разбирам какво пише. Бихте ли ми казали, моля?

Гласът ми бе пресипнал и сух, все едно имах буза в гърлото. Думите ми бяха посрещнати с една сбръчкана усмивка и отговор:

— О, дете, за теб — разбира се! Крайно време е да разбереш!

Плочата беше от мрамор, в средата ѝ имаше издялан един правоъгълник и в него бяха написани букви от древния език, които едва се забелязваха под слоя прах.

— Ти си живял много пъти, но твоят любим човек винаги е уминал преди теб. Моята работа е да ти казвам неща от сегашния ти живот, по-точно тези, които евентуално могат да те сполетят... а пък на мен винаги ми е било приятно да говоря за миналото, хи-хи-хи — закиска се тя.

— Е, какво искате да кажете за сегашното ми аз? — попитах я с усмивка.

— Хмм, да видим какво ще ни каже скалата...

Тя погледна към нея с изморените си сиви очи, сякаш правеше това за хиляден път. Събра сили и издуха леко праха от плочата. Усетила дъха ѝ, плочата засия в ярка светлина. Буквите оживяха и започнаха да се движат, все едно всяка бе със собствено съзнание. Нареждаха се, разместваха се и формираха нови думи, но не излизаха от очертания правоъгълник. Старицата ги изчака търпеливо да се укроят и като изгубиха блясъка си, тя отново ме погледна.

— Сигурен ли си, че искаш да чуеш това, млади момко? Питам, защото един вид ще ти издам част от твоето бъдеще... Хи-хи-хи... То може да се променя, не се притеснявай, както и сам видя, знаците се местят постоянно. Казано другояче, бъдещето зависи изцяло от твоите избори.

— Разбирам. Благодаря ви... Моля, започнете — казах с мек и спокойен глас. (Естествено, исках да знам бъдещето! Може би само обичайните неща: намирам ли щастие, любов, огромна сума пари, с която да замина на една дъ-ъ-ълга екскурзия. Дали пък нямаше да ми стане скучно, ако разбера? Ха, какви ги говоря! Нямаше шанс да ми е скучно, защото животът ни е това, което правим всеки един ден! Дали ще го променим, ще се борим за успех, или ще се предадем, зависи изцяло от нас самите.)

Жената прекъсна мислите ми, като каза три кратки изречения — изглежда, с тях се изчерпа моето настояще в този ми живот.

— Ще загубиш любимия си човек! Скъп за теб приятел ще почине на 65 години! Ще направиш нещо, с което хората ще те запомнят.

Интересно изказване — направих си няколко бързи асоциации за първите две изречения. Третото го игнорирах — пфу, дори в съня ми моята мания за величие не спеше. Втората старица ме избави от гадаенето, като протегна своята ръка нагоре. Това бе знакът да отида към нея. На разстояние метър — метър и половина една от друга стояха тези мистериозни старейшини. В очакване да мина покрай всяка една. Впрочем много си приличаха, подобно на близнаки.

* * *

Старица номер две ме погледна хладно, помилва плочата си с ръка и рече:

— Има една девойка, която винаги е с теб през всичките ти животи. Все се преследвате в безкрайна гонитба. Един път тя те обича, друг път — ти нея. Не ви е писано — и двамата сте инати, но тя те следва по-усърдно. Всеки живот момичето сънува „онази вечер“, в която сте за първи и последен път заедно. В онези времена, където магията и любовта живееха у хората, често ви виждам ръка за ръка заедно пред нейната къщурка. Усмихнати и безгрижни — ти си странстващ магьосник, а тя местната девойка от механата. И ти решаваш да спечелиш сърцето й с красота. Чу се лек гръм, поклатиха се листа, покрай вас се разразява буря! Отвън силен дъжд, а вътре — перфектната хармония. Ти я пусна, прошепвайки: „*Оставям ти сърцето си*“... Махна с ръце и дъждът секна. Капките се събираха, формирали сфери, които летяха пред вас. Тогава ти изрече нещо на нашия древен език, от който и дума не помниш сега. Водата те послуша и образува формите на стадо жребци. Танцуваха ли, танцуваха те под дъжда. Играви и жизнени около младите си господари. Гледаше те с мокро лице и изпълнени с любов очи. В този момент тя разбира, че ще те гони през вековете, но не обелва и дума, не и на теб. Прави го, за да те предпази. Не може да ти причини...

Старицата престана да говори. Погледна ме с големите си очи, после наведе глава към мрамора и помилва плочата с майчина ласка, като каза с мек глас:

— Това е от мен, момко, върви към следващата ми сестра.

Погледнах я с наслъзени очи, бях си спомнил за нея. Момичето от механата. Усещането бе като чужд спомен, който чувстваш на най-първичното си ниво, дълбоко в себе си, мозъкът ти го отрича, а тялото ти трепери, защото с цялото си същество иска отново да се вкопчи в него. Едва смотолевих:

— Благодаря... — с хлипащ тъжен глас. Защото знаех, че за този живот отново я бях изпуснал... за пореден път, който тайно се зарекох да ми бъде последният.

* * *

Приближих се плахо, все още подвластен на емоциите. Третата ме погледна с тъга в очите, протегна ръка към плочата си, която сякаш безжизнено се взираше в мен — нямаше нищо общо с предните плочи. Издялана от чист мрамор, излъчваше тържественост. Старицата я докосна и мигом по повърхността ѝ се появиха кости, връв и пера. Заемаха форми, които приличаха на думи, непознати и незначещи нищо за мен. Тя започна мудно да ги опипва и да мърмори нещо под носа си. От костите започна да се стича кръв и така камъкът заприлиcha на миниатюрна операционна маса. Зловеща работа, драги читатели, зловеща! Тъкмо извръщах глава от потискащата картина, когато чух гласа на старицата.

— Ти, момче, ще запишеш всичко в живота си по странен начин. Ще е труден път, пълен с премеждия, но... — тя се усмихна ехидно — присъствието в теб е силно и ще ти се наредят нещата. Може и да се справиш, малко си шашав и вероятно ще ти е трудно да се впишиш, ама ще ти се изясни всичко накрая...

Жената отпусна ръка и спря, тогава четвъртата вдигна своята ритуално и ме повика. Информацията във всички тези сънища или пътешествия, както прецените — така ги наречете, беше прекалено подредена, страховито поднесена и някак забавно показана. Мозъкът ми прегрязващ — беше твърде много и ставаше трудно да помня всичко това... Къде ли ме водеше историята? Боб приятел ли беше в крайна сметка? Или просто една същност, на която ѝ бе скучно и искаше да се забавлява? Давех се в мисли, а не биваще. „Замислиш ли се прекалено дълбоко за сегашната си ситуация, това значи край и евентуално събуждане“ — обади се вътрешното ми аз. Ако събудим рационалното си мислене в съня и се фокусираме прекалено много върху детайл или дадена информация или събитие, което превъртаме постоянно в съзнанието си, предизвикваме осъзнаване, че нещо не е наред, и съответно мигновено събуждане. Затова е ключов момент да оставим информацията да мине покрай нас, отразяваме я, че е там, но не се напъвваме да вникнем в нейната същина. После, докато е все още прясна, може да станем от леглото и да я запишем в дневника си — така няма да се изгуби или забрави. Четвъртата възрастна дама ме чакаше все по-нетърпеливо.

* * *

Като я приближих, тя ме погледна сериозно със съсухреното си лице — напълно безизразна, посегна към своята плоча, която този път беше от сребро. Буквите се очертаваха една след друга, следвайки нейното докосване. Тя започна да изговаря думите на древния език, а те звучаха толкова тържествено, че освен тялото, и душата ми трепереше. Не разбирах нищо от това, което казваше старицата, но определено резонираше в цялата ми същност. Тя изрече всичко от плочата, а аз си стоях тихо в транс — треперех като малко дете. Тази плоча имаше много мощ, толкова бе силна, че пред нея никой не би могъл да остане равнодушен. Не знаех какво става, но бях вцепенен, прикован да слушам всяка дума. Като приключи с рецитала и отново усетих, че крайниците ме слушат, се успокоих и далече в съзнанието ми се чу гласът ѝ като приглушено ехо:

— Тази плоча е символът на душата ти. В нея са описани всички пътища, които трябва да изминеш, преди отново да се завърнеш в цялото. Ние сме едно, но и същевременно сме изцяло различни! Мога да ти покажа пътя на душата ти... — и както си говореше старицата, така внезапно от нищото до нея се появи Боб и я прекъсна:

— Ох, друже! Пак се срещаме, а? Готов ли си да се чупим оттук?

— Не! Има още неща, които искам да знам! — отвърнах раздразнено аз.

— Знам, знам... проблемът обаче е, че нямаме време... Петата и шестата старица, и те... ще ти кажат хубави неща, но не бива да ги знаеш още — рано е, Ивайло, не си готов... Затова стягай куфарите и да се омитаме, приятелче!

— Къде ще ходим?

— Как къде?! На финалната сцена от цялото това бродене из непонятното! Там, където ще направиш своя избор.

— Избор? Пак сигурно някоя от твоите шаги, нали? Добре, съгласен съм, пък и вече ми показа достатъчно, получих интересна главозамайваща информация, така че ще те последвам... Давай, друже, ти си!

— Не че и да не искаше, пак нямаше да те завлека с мен! Ха-ха-ха — отвърна той с гръмък смях, а лицето му си оставаше все тъй изкривено от ехидната, гадна усмивчица, а той — вперил поглед в мен с онези лъскави очи.

— Да вървим! — нададе силен вик и щракна с пръсти (за секунда помислих, че това ще е краят и аз ще се събудя).

Пустошта се минимализираше, а стариците продължаваха да гледат и да махат безмълвно за сбогом. Този кът или свят, ако щете, беше завършен, финализиран. И до ден-днешен не мога да се върна там, за да се видя с петата и шестата старица. Както изчезващо в далечината зад гърба ни старото, така пред нас постепенно се приближаваше новото, един друг свят — мрачен, страховито изглеждащ, все едно бе изваден от роман на Стивън Кинг^[3]. А на Боб не му дремеше, стоеше си кротко, сякаш замръзнал с идиотската си усмивка.

* * *

Почвах да се чудя защо се озовавах всеки път в такива светове. Сигурно отговорът на това се криеше в сбърканото ми подсъзнание. Може да е съвсем нормално за мен... или пък не. Чувствах се уморен, ръцете и краката ми сякаш се бяха превърнали в метал и тежаха по сто килограма парчето. Беше и доста тъмно на пръв поглед — виждах само блестящите зъби на Боб, който, както се досещате, се хилеше. Беше излязъл силен вятър, духаше от земята и по кожата ми се удряха малки песъчинки. Като свикнаха очите ми, погледнах надолу към краката си от любопитство, да не би да се носим още, въпреки че чувствах твърдина под ходилата си. Стоях върху суха и напукана земя, невиждала дъжд от години. Зад мен се чуваше скърцането на старо дърво. Обръщайки се, забелязах една поовехтяла мелница, която вероятно бе от времето на Дон Кихот^[4]. Перката се въртеше бързо и на моменти бе на косъм да се откъсне и понесе по въздушните течения, породени от бурните ветрове.

— Къде сме? — попитах аз.

— В нейния свят — отвърна студено той.

— Това е нейното измерение и всичките случки бяха с цел да те подготвят да можеш да понесеш тежестта на въздуха тук.

И той бе прав — имаше нещо много зло тук, аурата му изцеждаше всичките ми сили.

— Коя е тя?

— Тя няма име на вашия език, може да ѝ казваш, както си прецениши ти.

— Хмм... добре, като я видя, ще си харесам име и ще я кръстя някак. А с нея ще си приказваме както с другите? Или!?

— Ха-ха-ха, не ти ли стигат толкова приказки? Време е за малко действие. Тя е тук, за да направи нещо, което не е особено редно... — отвърна Боб — а ти си тук, защото ще избереш дали да допуснеш това да се случи, или ще се намесиш и ще го спреш.

— За какво по-точно говориш, Боб?

— Като го видиш, ще разбереш! Пази се, Иво! А и последно нещо — напомням ти, че сънуваш, приятел, което значи, че имаш известна власт дори в това проклето пространство. Използвай я мъдро! Нямаш много време за губене, затова те съветвам да се запътиш към онези каменни постройки ей там — допълни той и посочи с пръст на север.

Един от другите начини да разбереш, че сънуваш, е, когато съзнанието ти принуди някой от образите в твоя сън да ти каже, че сънуваш. Получава се парадокс — все едно го казваш сам на себе си, но и в същото време усещането е, че го чуваш от съвсем различен източник. В далечината на около един километър се забелязваха каменни блокове, поставени един върху друг — приличаха на огромни каси за врати. Напомняха на Стоунхендж^[5].

— Това е от мен, приятел. Моята роля се изчерпа, оставям останалото на теб — изрече той и преди да му отвърна, силуетът му избледня и той изчезна. Накрая чух гласа му като ехо: „Беше ми приятно, друже, надявам се отново да бъда твой водач!“. Погледнах по посока на гласа и се усмихнах ехидно в знак на съгласие. Поех смело към Стоунхендж 2.

Мъждукаше бледа светлина измежду колоните — вероятно лагерен огън. Супер — отново ще се впускам в пряко общуване с местните обитатели. С весело настроение и бърза крачка се отправих към неизвестното. Ако трябва да бъда честен, нямах търпение да видя

изхода от това пътуване, въпреки че и представа си нямах какво ще ми се случи всъщност. Самата идея, че ти си значим и нещо зависи от теб, те кара да се чувствуаш нужен и радостен, че присъствието ти има някаква стойност.

* * *

Скалната площадка в центъра на постройката ми напомняше на олтар. Беше правоъгълен блок с размери, малко по-големи от човешкото тяло. Подобно на някое древно племе, приличаше на плоча, на която са извършвали жертвоприношенията си. Мястото бе празно — сигурно „церемонията“ щеше да започне по-късно. В съзнанието ми не спираха да препускат мисли и най-вече въпроси. Ставаше ми още по-зле. Бях неспокойен, оглеждах се за някакви други сгради наоколо, но уви — такива нямаше. Пейзажът си оставаше безлюдна пустош, в която май липсваха хора, въпреки че Боб каза, че има... Отправих се към камъните с надеждата да открия символи, които да ми подскажат нещо за ритуалното място и да хвърлят малко светлина върху положението. Всичко бе непознато, единствено на третия камък видях знак като стрелка (→), сочеща на юг. Реших да последвам посоката, въпреки че в близките километри нямаше нищо. Имах време и си рекох да взема да го убия. Не знам дали ви се е случвало на вас, но при мен това да сънуваш, че ходиш, е почти винаги равносилно на пътевчката за бягане в местния фитнес. Хем чувствам, че ходя нанякъде и уж се движа, пък не отивам наникъде.

Грубо след около шест километра ходене, жарко слънце и брутална жажда за вода плюс изцеждането на енергия пред мен се извиси силуетът на мелница. Да, точно така, онази мелница, при която бях пристигнал с Боб. Изглежда, в това джобно измерение имаше само нея и една камара стари камъни... Влязох вътре изтощен и видях, че в единия ѝ ъгъл имаше кладенец. Бързо и сръчно награбих кофата, която си стоеше вързана за талпата над него, и я спуснах надолу. По-сладка вода не бях пил. След като утолих жаждата си, се отпуснах и се зазяпах в тавана, докато неусетно потънах в приятна дрямка. Почивката ми бе нарушена от ритмичното биене на барабани. Като излязох от мелницата, сумракът ме обгърна — в далечината огънят се издигаше

като въже нагоре в небето и вместо да е едва забележим, сега приличаше на буйна клада. Ритуалът започваше.

* * *

Крачех бавно, вътрешно чувствах, че нещо ще се случи... нещо лошо — колкото повече се приближавах, толкова повече ми призляваше. Аурата бе отвратителна — ако имаше комбинация между главоболие, болки в стомаха, изтръпнали крайници и липса на каквато и да е енергия... точно това бе общото ми състояние в момента. А бях все още далече от ритуалното място. Хм... „ритуал“ — накара ме да се замисля, дори в днешно време на определени „празници“ ние, хората, продължаваме да принасяме в жертва различни неща, като визирате стари „езически“ традиции, главно за здраве, берекет, многобройна челяд и т.н. Времето, в което живеем, се променя, но вярванията продължават да се предават от поколение на поколение. Сега сме ги маскирали, добре прикрити зад порядъчни намерения, естетика или така наречената куртоазия... Умът ми се избиstri при вида на пламъците; приближавах мястото и тъкмо стигнах до първия камък... когато кръвта ми замръзна и сякаш пирон се заби в главата ми — болката беше толкова силна, че едва държах очите си отворени. С премрежен поглед зърнах сянката на женска фигура, но в нея имаше нещо много нередно. После погледнах към голямата плоча в центъра, оставайки шокиран. На нея бе проснато въз знак малко момче, като всеки негов крайник беше вързан съответно за ъглите ѝ. Фигурата мърмореше думи на непознат за мен език. Докато стоях и я наблюдавах, в главата ми прозвуча „Мерилийт“ — да, така ще те назова. Тя бе самото въплъщение на изкуствената неустоима жена, но с дяволска опашка, демонски крила и подобни на овен рога... Не приличаше на нищо сънувано в краткия ми живот до този момент и будеше страхопочитание на съвсем друго ниво! Поне разбрах кой бе източникът на тази тъмна, хаотична аура. В ръцете си държеше кинжал, покрит със скъпоценни камъни и с блъскаво смъртоносно острие. Сигурно бе видял доста различни видове вътрешности, а в колко ли жертвоприношения е бил главният герой? Тръпките плъпнаха към петите ми, сковавайки всичките ми крайници. Странното в случая

— момчето не издаваше и звук, очите му бяха широко отворени, но то изобщо не реагираше. Мдам... намирах се в казус с два гласа в главата си, единият твърдеше: „Човек, това дете не е твой проблем! Продължи, забрави и избягай от това прокълнато от бога измерение“. А вторият: „Ако не направиш някакъв опит да спасиш това дете, ще загубиш себе си и ще се превърнеш в празна обивка, която си мисли, че има душа!“. Не знам за вашето мнение, драги читатели, но за мен доводите на „втория“ направо цепеха мрака и ме плеснаха като шамар! Съответно събрах всички налични сили, които все още шаваха в настърхналото ми тяло... казах си: „Споко, пич, това е сън и имаш власт в него...“, и мигом се телепортирах при детето. Действието ми очевидно свари неподготвена адската мацка, която се оцъкли от изненада, хванах момчето за ръката и се опитах да се върна в реалното си тяло, като предположих, че това ще върне момчето в неговото тяло. До последно се надявах да се развият така нещата... обаче изобщо не ми се получи толкова добре. Енергията ми не стигна и едва успях да телепортирам жалките ни задници до мелницата, но точно в този момент малката ми победа бе заглушенна от разърения рев на смесицата между човешки кряськ и воя на вълк, излизащ от пастита на един бесен, но много красив демон. Погледнах клетото изплашено дете и преди да успея да проговоря... очите ми започнаха да се затварят. Знаех, че съм стигнал до границата на възможностите си — докарах една тъжна усмивка, тип: „Това беше всичко, приятели!“... и се строполих на земята в прахта. За части от секундата отворих очи и с облекчение огледах позната за мен стая, олекна ми, затворих ги... тогава чух гласа й, който сякаш ме прониза и ме накара да замръзна като статуя във времето:

„НЯМАШЕ РАБОТА ТАМ, ЧОВЕКО! ПРЕКАЛЕНО СИ НАПРЕД!“

Образът й се приближаваше все повече към мен — сякаш ползваше моето съзнание като врата, през която да премине в това измерение. Бях прикован в леглото си и не можех да помръдна, да говоря, дори да си отворя очите — пълна парализа. Докато сънуваме, мозъкът ни парализира, това е естествено състояние на тялото по време на сън: „заспало тяло — будно съзнание“ бе, един вид преждевременно събуждане или фалшиво. По принцип, докато спим, е нормално да не можем да се катерим, бием или тичаме, ние го виждаме

и усещаме така, но това се случва само в съзнанието ни. Както казват, „напълни гащите от страх, брато!“. Сърцето ми се канеше да гръмне, полудяло от адреналина и конската доза страх. Бях се превърнал в напълно неподвижна торба от кожа, кокали и косми. Тя се носеше над мен и ме пронизваше с очи така, сякаш ѝ бях свил закуската, а аз си стоях кратко, безсилен да ѝ се опълча. Огледа ме с презрение и отново продума:

„НЕ ТРЯБВАШЕ ДА ИДВАШ, ЗНАЕШ ПРЕКАЛЕНО МНОГО!“

След това изпъна пръстите на дясната си ръка, все едно се готвеше да ръкопляска на някого, усмихна се зловещо и ги заби в стомаха ми! Изпитах странна — за първи път след толкова много астрални пътувания и осъзнани сънища, — но не силна болка, тогава предположих, че се дължи главно на всичките емоции, които бушуваха, и най-вече на страха. Тя извади ръката си и изчезна. Тялото ми вече възвърна своята способност да се движи... затова се сгърчих в ембрионална поза, поех си жадно въздух и си казах наум: „Ох, добре, че свърши!“. Чувствах как смъртната умора ме обземаше, не ми оставаше нищо друго, освен да ѝ се подчиня и да заспя. Необезпокояван от мислите „Какво, по дяволите, се случи?!? Защо?!? Какво стана с момчето? Спасих ли го? И къде се дяна Боб, дявол го взел?“. Не намерих отговорите веднага... въщност ми отне много време, преди да събера смелост и отново да предприема астрално пътешествие, и още повече време, преди да отида да потърся момчето.

* * *

След един месец мисли и потънало в страх съзнание намерих силата в себе си да потърся клетото момче. Само при мисълта за нея сърцето мипадаше в гащите! Ужасът ме обземаше дори ако си оставех една секунда време да се сетя за Мерилит. Разликата в силите ни и превъзходството ѝ бяха, меко казано, плашещи. Толкова смел се чувствах, бях си измислил план и резервен също, че и резервен на резервния... Естествено, нито един от тях не ми свърши работа, защото просто се озовах в съвсем друго измерение. Адската дупка, драги читатели, място, пропито с пълна тъмнина, в нея смътно се виждаше бяла мъгла, която горе-долу ставаше за ориентир. Все едно

краката ми бяха вързани... движех се мудно, непохватно, все едно съм до глезните в тиня. Но пък стъпвах на мекичко... не изпадах в подробности защо е така мекичко, но жвакането ми подсказваше, че може би е някакво тресавище. Както си ходех кратко и се лутах необезпокоявано, достигнах постройка с голяма ограда, която я заобикаляше. Срещу нея от другата страна на улицата съвсем ясно се различаваше (дам, беше станало светло, незнайно как, сънена му работа) блокът на Митко. Тогава малка крушка в главата ми цъкна и загрях къде се намирам. Това измерение бе изградено от моя спомен за основното ми училище „Райна Княгиня“, блесна табелката на физкултурния ни салон. В момента, в който си наредих пъзела и осъзнах това, пред мен в далечината се чу страховит вой на разярен звяр, последван от сподавен плачлив вик на беззащитно дете. Затичах се на помощ, без да се замисля, като следвах пътеката от бялата мъгла, която се бе появила под мен и се усещаше твърда като асфалтова настилка. Тя ме отведе до доста страховита гледка. Малко дете, свило се на кълбо долу на земята, покрило с ръце главата си, плачеше отчаяно жално. Впрочем виждах го единствено защото бе осветено от два големи червени фенера... които, ама разбира се, се движеха в перфектен синхрон. Ръмженето ставаше все по-жестоко, а воплите — все по-трагични. Забавих темпо и запристипвах предпазливо — каквito и да бяха тези фенери, определено не исках да дойдат да ми светнат на мен! Но понеже съм известен с куция си крак... та от цял училищен двор, откъде се пръкна тази метална кутия, в която да се спъна, не знаех — пък като й забих един шут, издрънча достатъчно мощно по настилката, за да покаже съвсем точно на червените светлинни къде се намирам. Настъпи напрегната тишина, в която мислено се псувах, но за кратко, защото бе нарушенa от воя на съществото. Досещате се какво се обърна право към моя милост. Готините червени очи вървяха в комплект с огромна озъбена пасть. Всъщност съществото стоеше на няколко метра от мен, бе ме придърпало към себе си, виждах всичко ясно. Подуши ме и сигурно сметна, че не представлявам заплаха, или пък ме разпозна, но totally ме игнорира и отново се обърна към хлапето. Това същество от бездната — то се хранеше със страха ни... а вътрешният ми глас допълни: „и с душите ни“!

* * *

Превърнах се в свидетел на ужасяваща гледка. Момчето стоеше свито, с лакти към коленете си, и хлипаше сърцераздирателно, погълнато и удавено от страха. Злокобната черна твар го гледаше търпеливо със своите яркочервени кървави очи, в готовност да го превърне в закуска. Крещях и махах с ръце като бясна мажоретка, но нямаше никаква реакция. Мисля, че ролята ми тук бе да наблюдавам, независимо от изхода на ситуацията. „Соул ийтър“ (този, който погълща души) — това изникна в съзнанието ми за позивна на грамадното черно куче. Неговата муцуна бе на една ръка разстояние от детето. А самото момче беше едва една десета от размера на туловището на страховитото животно...

— Това е сън, хлапе!!! Събуди се! — виках аз сякаш сам на себе си. — Не се страхувай, така само го правиш по-силно, погледни към мен, не си сам!...

Докато приближавах, „Куджо“^[6] ме усети, но продължаваше да ме игнорира, вероятно ме пазеше за десерт. Хрумнаха ми няколко идеи за действие, но стигнах до извода, че за да ме остави наблюдател, Боб е имал нещо предвид — може би някаква скрита символика, гласяща: „Ако продължаваш по този път с тези астрални щуротии, приятелче, ще се превърнеш в нечий обяд!“. Вкарах малко въображение и почнах пак с магическите трикове... нито дупката под звяра, нито опитът за телепортация дадоха резултат. Чисто и просто аз бях гост в неговото измерение. Мозъкът ми се печеше на бавен огън. А тъмната около нас се сгъстяваше все повече и повече, оградата зад мен изчезна, както и всички други очертания. Пъклена твар потриваше зъби доволно, а лигите й капеха в небитието. Заплашителното ръмжене даде началото на атаката на кучето — това, че бях успял да спася малчугана от ритуала, нямаше никакво значение, защото просто стоях и чаках безсилен да бъде погълнат. Соул ийтърът отвори грамадната си паст и се устреми бясно напред към жертвата. За своя изненада протегнах двете си ръце и се хвърлих към тях. Беше си инстинкт, от онези смотаните, дето все се проявяват, когато най-малко очакваме. И за моя още по-голяма изненада и тримата светнахме като крушки, светлината излизаше предимно от ръцете ми и ги осветяваше изцяло. Хванах

детето за главата, а кучето — зад врата, едновременно. Случващото се след осветяването ми бе много трудно за разбиране и ще се опитам да ви го обясня, както го почувствах и осмислих с ограничените си възможности. Мхм... така... Аз погълнах и пъклена твар, и детето чрез ръцете си и за кратко време бяхме три души в едно тяло! Гладът на кучето, страхът на момчето — двете ми бяха толкова познати и събудиха огромна носталгия у мен, но и никак ме завършиха, сякаш пак бях цял, счупената чаша най-накрая си събра парчетата. Пъзелът се нареди, тъмнината от измерението се разсея и сцената доби вида на основното ми училище. Поех си дълбоко въздух, докато оживелите спомени нахлуваха в съзнанието ми, успокояваха ме и ме накараха да се усмихна. Всичко бе ясно. Върнах се в леглото си доволен и изпълнен с облекчението от преборен детски страх. Дълбоко в мен страхът така и не ме бе напуснал. Соул ийтърът беше сянката, а момчето бях аз и то отново не успя да се пребори с него, но повъзрастната ми версия този път бе там и успя да си прости и да разбере защо беше допуснала нещата да се развият по този начин. Да приеме факта, че не сме сами в този свят, и да продължи напред с живота си в мир и хармония... поне доколкото бе възможно според този тип сънища. Не мога да ви опиша чувството на цялост и завършеност, навсякъде мнозина от вас са го изживели. Една дума... страхотно! Камъкът от гърба ми тупна тежко на земята и сякаш за първи път се почувствах наистина жив.

Никога не е късно човек да се пребори със страха си, независимо колко време го е носил в себе си. В нашия забързан и труден живот, от който същностите са неразделна част, е нормално да не ги забелязваме и усещаме — макар всеки от нас да може да го направи, просто в повечето случаи подсъзнателно ги пренебрегваме. Тогава тези безформени тежести, които се прикрепят към нашата енергия, когато сме най-уязвими, уплашени, съкрушени или пък опиянени от разни други нехармонични състояния на духа ни, се възползват от нас. Те невинаги са злонамерени, понякога просто търсят помощ, а друг път искат да ни помогнат. И все пак, ако попаднете на лоша същност, за да се пречистите и да се освободите от нея, трябва да направите едно от следните неща:

1. Да следите себе си и ако случайно забележите нещо у вас, което не ви съответства (внезапно желание да правиш нещо

неприсъщо за теб — рязка смяна на държанието в определен тип емоционални ситуации) — усетите ли това, следва по-трудната част — да си припомните точно онзи момент, в който сте изгубили себе си и сте станали гостоприемници по неволя. Ако успеете да си го спомнете и след това повярвате, че това е така — може да успеете да се освободите, като постигнете мир.

2. Да отидете при човек, който се занимава с такъв тип практика и енергийни търсения. Обикновено не е нужно да казвате нищо конкретно — този човек ще усети сам и евентуално, ако има нужда, ще ви пречисти. Нередностите в аурата ни около нас издават добре какъв тип човек сме, какво чувстваме в даден момент и колко същности са се пъхнали в една опаковка! Бъдете бдителни, ние сме едно цяло, макар и понякога да сме на парчета.

Това, драги читатели, бе моят „Кратък наръчник на сънуващия“, дано да е успял да ви позабавлява и да ви научи на нещо ново.

[1] Древно чудовище от гръцката митология. Поетът Омир съобщава, че Химера била огнедишащ звяр с лъвска глава, опашка на дракон, с козе туловище, яростно бълваща струя огън. ↑

[2] Боб — герой от американския драматичен сериал „Туйин Пийкс“. Боб е дух, който се вселява в хората и постоянно се хили. На някои само се явява, като цяло е стряскащ персонаж. ↑

[3] Стивън Кинг е американски писател, известен най-вече със своите романи на ужаса, които го превръщат в един от най-продаваните писатели на XX век. ↑

[4] Дон Кихот — герой от едноименния роман на испанския писател Мигел де Сервантес. ↑

[5] Стоунхендж е най-известният мегалитен паметник в света — кромлех с диаметър около 100 метра. ↑

[6] Куджо — името на куче от едноименния роман на Стивън Кинг. ↑

Издание:

Автор: Амидару Тохара

Заглавие: Кратък наръчник на сънуващия

Издание: първо

Издател: Университетско издателство „Паисий Хилендарски“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2017

Тип: новела (не е указано)

Националност: българска

Печатница: УИ „Паисий Хилендарски“

Редактор: Гергана Иванова

Коректор: Гергана Иванова

ISBN: 978-619-202-244-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/11967>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.